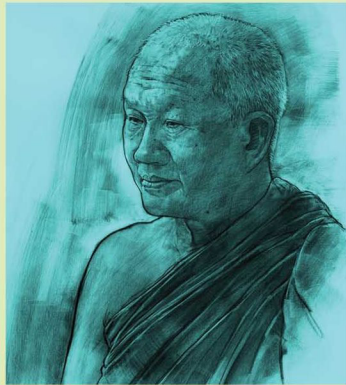

วารสาร

Semiannual Magazine
แสงพระธรรม
The Light of Dharma

ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 มกราคม - มิถุนายน 2560
Volume 2 Issue 2 January - June 2017

ส.ค.ส.
2560
BLESSINGS
2017

พระเถระให้พร Bhikkhu's Blessing
ชาวจีนภูเก็ตได้ร่วมพระบารมี Phuketian and the King
แสงพุทธส่องลงภูเก็ต Buddhist Light in Phuket

พุทธวจนะ/Buddha's Words

๑ มคคานภฺรฺงคฺโก เสฏฺฐโฐ
สจฺจานํ จตุโร ปทา
วิราโค เสฏฺฐโฐ ธมฺมานํ
ทีปทานญจ จกฺขมา ฯ ๒๗๓ ฯ

๑ ยอดแห่งมรรคา คือมรรคมืองค์แปด
ยอดแห่งสัจจะ คืออริยสัจสี่
ยอดแห่งธรรม คือความปราศจากราคะ
ยอดแห่งมนุษย์ คือพระผู้เห็นแจ้ง

๑ *Best of paths is the Eightfold Path.
Best of truths is the Four Noble Truths.
Best of conditions is Passionlessness.
Best of men is the Seeing One.*

จาก เสฐียรพงษ์ วรรณปก, พุทธวจนะในธรรมบท, บทที่ 20 หมวดทาง
From Mr.Sathienphong Wannapak, *The Buddha's Words in the Dhammapada*, lesson 20 of 'The Path'

วัตถุประสงค์

วารสาร **แสงพระธรรม** เป็นวารสารภาษาไทยและอังกฤษราย 6 เดือน จัดทำขึ้นภายใต้มูลนิธิ พระพุทธมิ่งมงคลศรีทธา 45 มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักธรรมคำสอนและความรู้ในพุทธศาสนา เรื่องราวของบุคคลสำคัญ และข่าวกิจกรรมด้านพระศาสนาในจังหวัดภูเก็ต รวมทั้งโครงการ พระพุทธมิ่งมงคลเอกนาคคีรี (“พระใหญ่”เมืองภูเก็ต) ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด ภายใต้ วัตถุประสงค์สังฆาราม(วัดกะตะ) และกรมป่าไม้ เผยแพร่เป็นธรรมบรณการ ณ พุทธอุทยานยอด เขานาคเกิด และเผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆที่ดำเนินการโดยมูลนิธิฯ รวมทั้งมอบให้แก่ห้องสมุด สถานศึกษา หน่วยงาน องค์กรเพื่อสาธารณประโยชน์ และสถานที่ที่เหมาะสมในภูเก็ต โดย คณะทำงานผู้ก่อตั้งวารสารนี้ในอดีต(ภายใต้พุทธสมาคมจังหวัดภูเก็ต ปี 2550-2551) โดยวารสาร ใหม่นี้เริ่มจากฉบับเดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2559 เป็นปฐมฤกษ์

ห้องสมุดสถานศึกษา หน่วยงาน องค์กร และผู้สนใจต้องการรับวารสารนี้ไปเพื่อประโยชน์ สาธารณะ กรุณาติดต่อขอรับได้ที่

มูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคลศรีทธา 45

42/14 หมู่ 2 ถนนเทพกระษัตรี ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต 83000

โทร 081 8913827,076 239190 โทรสาร 076 238470

email : mingmongkolphuket@gmail.com

Purpose

The Light of Dharma is a bilingual semiannual magazine in Thai and English. It is sponsored by Phrabuddhamingmongkhol 45 Foundation. Its content is about the teachings and knowledge of Buddhism, stories of important characters in Buddhism and news about Buddhist activities in Phuket, including the Phrabuddha mingmongkhol Ek-nakkhiri project (The Big Buddha of Phuket) at The Big Buddha Khao Nakkerd under the supervision of Kittisangkham Temple (Kata Temple) and the Department of Forestry. Our purposes are to contribute Dharmic knowledge at the peak of Khao Nakkerd (Nakkerd Hill) and through various other medias of the foundation as well as donating copies of the magazine to public amenities such as libraries, government organizations, charity organizations and other suitable places in Phuket. This magazine project is run by the same editorial board that used to run a magazine project of the same name, which was then sponsored by the Phuket Buddhist Society 2007-2008. The first issue of this new magazine is scheduled to be the July-December 2016 issue.

Any libraries, education institutes, organizations and individuals who are interested in receiving this magazine for public benefits may contact the foundation by using the contact details below.

Phra Buddha Mingmongkhol Sattha 45 Foundation

42/14 Moo 2, Thepkasatri Road, Rasada Sub-District, Mueang District, Phuket
Province 83000

Tel: 081-891-3827, 076-239-190 Fax: 076-238-470

Email: MingmongkolPhuket@gmail.com

สารบัญ

แสงแรก	1
วัตถุประสงค์	2
บทบรรณาธิการ	6
ฎีก์ตพุทธกิจ	8
พระให้พร	16
บทความพิเศษ	20
แสงพุทธทาส	26
พุทธปรัชญากับโลกปัจจุบัน	28
แสงประยุทธ์	32
ประวัติพุทธศาสนาฎีก์ต	40
แสงไพศาล	46
แสงสอ	52
แสงพจนานา	60
แสงพุทธรูป	62
บัวสามแบบ	70
แสงสุดท้าย	72

Contents

First Light	1
Purposes	3
Editorial Preface	7
Phuket Buddhist Activities	12
Bhikkhu's Blessings	18
Special Article	23
Light of Buddhadasa	27
Buddhist Philosophy and the Modern World	30
Light of Prayudh	36
History of Buddhism in Phuket	43
Light of Paisal	49
Light of Sivaraksa	56
Light of Pochana	61
Light of Buddha Statue	66
Three Lotuses	70
Last Light	72

Volume1 Issue 2 January - June 2017

Owner : Phrabuddhamingmongkol 45 Foundation

Consultant : Dr.Prasith Koysiripong Mr.Suphorn Wanichkul Mr.Phats Jankeaw

Editor : Harin Sukavat

Assistant to Editor : Wasu Koysiripong

Writers & Contributors : Chote Khochaban Guid Thammasan

Law Consultant : Wanchana Tonthanant

Editorial Office : 5/20 Moo 2, Chaofa Rd., T.Wichit, A.Muang, Phuket 83000

Tel 076 221884, 0815523790 Fax 076 244895 harin_s@hotmail.com

Phra Buddha Mingmongkol Sattha 45 : 42/14 Moo2, Thepkrasattree Rd.,

T.Rasada, A.Muang, Phuket 83000 Tel 076 239190,0818913827 Fax 076 238470 ,

mingmongkolphuket@gmail.com

พิมพ์ที่ : Sahathammik Co., Ltd.

บทบรรณาธิการ

๑ *ลั่นร่มโพธิ์ไทรแล้ว* *แดนสยาม*
พลกทุกเขตคาม *สุดโคกไคร้*
ลึบสามตุลายาม *เสด็จสู่ สรวงสวรรค์*
ประชาจักน้อมเกล้าฯ *ตามรอยบาทพระองค์ ฯ๑๐๐*

ด้วยความอาลัยและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ
ข้าพเจ้านายหรินทร์ สุขวิจน์ ในนามมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคลศรีทธา 45
(อ่านออกอากาศสถานีวิทยุราชนครินทร์
FM 104.75 และ 94.25 MHZ จังหวัดภูเก็ต 21 ตุลาคม 2559)

เนื่องจาก*แสงพระธรรม ฉบับที่สอง*นี้ออกเผยแพรในช่วงเทศกาลปีใหม่สากล ซึ่งเป็นเวลาที่มักอบอวลไปด้วยคำอวยพร ความสุข และงานรื่นเริง เราจึงคัดหัวข้อธรรมของพระเถระที่ว่าด้วยสิ่งเหล่านี้มาลงในคอลัมน์ “วาทะพระเถระ” โดยเปลี่ยนชื่อคอลัมน์เป็น “พระให้พร” หากพระเถระทั้งสี่ยังคงเป็นท่านเดิมทั้งนี้ ด้วยตั้งใจให้ผู้อ่านได้พิจารณา*ความสุข* ที่แท้จริงของมนุษย์ในช่วงเวลาดังกล่าวว่าเป็นเช่นไรกันแน่ เราคาดหวังหรือควรจะคาดหวังกับความสุขนี้อย่างไร อันอาจทำให้เราเข้าใจสาระสำคัญของความสุขในทางพุทธธรรมได้บ้าง

ในคอลัมน์ “บทความพิเศษ” ฉบับที่แล้ว ซึ่งกล่าวถึงพระมหาภคณีไตรปิฎกกับภุมเกิด

นั้น ฉบับนี้เราได้รับเกียรติจากอาจารย์เกษภา นิลสงวนเดชะ แห่งมหาวิทยาลัยหอการค้า มอบบทความ “ชาวจีนภูเกิดได้ร่มพระบารมี” ว่าด้วยการเสด็จจากภูเกิดของรัชกาลที่ 5, 6 และ 7 (รวมทั้งรัชกาลที่ 9 ซึ่งข้อมูลคล้ายกับ*แสงพระธรรมฉบับที่แล้ว* จึงไม่นำมาลงซ้ำ) ซึ่งได้นำเสนอในงานสัมมนา “เกร็ดมังกรจีนโพ้นทะเลภูเกิด” ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2559 มาให้เราคัดเรียบเรียง นับเป็นการบันทึกพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงมีต่อพสกนิกรชาวภูเกิดมาในอดีตไว้ครบทุกพระองค์ต่อ เนื่องจากการเสด็จของรัชกาลที่ 9 ในฉบับที่แล้ว

Editorial Preface

Translated to English : Wasu Koysiripong

☉ *Siam is now without the shades of bodhi and banyan trees.*

The populace throughout the nation is in sorrow.

On 13 October, His Majesty ascended to heaven.

The people shall follow his footstep. ๑๐

With grievances and appreciation in His Majesty's kindness,
I, Harin Sukavat, on behalf of Phra Buddha Mingmongkhol Sattha 45
(on air at the radio station "Rachanakarin"
FM 104.75 and 94.25 MHZ Phuket Province 21 October 2016)

This second issue of the Light of Dharma is published during the international New Year Festival, which is usually full of blessings, happiness and celebrations. Therefore, we selected a Dharma topic about these things to add into "Phra Thera's Speeches" column by changing the column's name to "Blessings from Phra", if the four phra theras are still the same ones. Our intention is to let the readers consider the true happiness of humans during such time. How should we expect from this period of happiness? This may make us understand the main idea of happiness in Buddhadharma.

In the column "Special Article", the column that talked about the

relationship between the Thai king and Phuket in the previous issue, in this issue we got an honor from Ajarn Jessada Nilsanguandecha of the University of the Thai Chamber of Commerce who contributed us an article "Phuket Chinese under Royal Kindness" that talks about the visits to Phuket of Kings Rama 5, 6 and 7 (including King Rama 9, but because the information is similar to what we published in the previous issue, we did not republish it .) in "Phuket Overseas Chinese" seminar at Prince of Songkhla University, Phuket Campus on 15 November 2016 for us to edit. It is such a valuable memo of the previous kings' kindness to Phuket people since the past before the era of King Rama 9.

พุทธกิจกรรม

(1) ทักษะชีวิต

22 ตุลาคม 2559

ดร.สำราญ ชัยสวัสดิ์ อาจารย์ประจำวิชา พานักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปี 4 สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์(ภาคปกติ เสาร์-อาทิตย์) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ไปเรียนรู้“ทักษะชีวิต” ที่พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด ทั้งนี้ คณะนักศึกษาต่างศาสนาสามสิบคนเป็นผู้เลือกสถานที่ที่จะไปทัศนศึกษา ว่าด้วยการบริหารการพัฒนาทางด้านสังคมและได้ร่วมกันฝึกสมาธิกับวิทยากรประจำของมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคลศรีธา 45

(2) เยาวชนสอบธรรมฯ

21 พฤศจิกายน 2559

โรงเรียนดาวรุ่งวิทยา โดยผอ.บาทหลวงจีระศักดิ์ ยงบรรทม และมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคลศรีธา 45 ได้รับมอบหมายจากพระประธานนสารโสภณ เจ้าคณะจังหวัด(ธรรมยุต) ภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง จัดสอบธรรมสนามหลวงประจำปีขึ้น ณ โรงเรียนดาวรุ่งวิทยา ภูเก็ต สุพร วณิชกุล ประธานมูลนิธิฯเป็นผู้อ่านสาส์นคำปราศรัยของพระพรหมมุนี(สุชิน อคฺคชิโน) แม่กองธรรมสนามหลวง ให้แก่นักเรียนมัธยมทั้งหญิงชาย 200 คนก่อนการสอบ

(3) ฟิ้นฟูจิตใจ

20 กันยายน 2559

คณะวิทยากร มุลนิธิพระพุทธร่มิ่งมงคลศรัทธา 45 นำโดยสุพร วณิชกุล ประธานมูลนิธิฯ ไปบรรยายและฝึกจิตใจผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดภูเก็ต ใน“โครงการโปรแกรมแก้ไขและฟิ้นฟูผู้ต้องขัง รุ่นที่ 2”

(4) 300 ผู้ต้องขังสตรี

15 กรกฎาคม 2559

คณะวิทยากร มุลนิธิพระพุทธร่มิ่งมงคลศรัทธา 45 นำโดยสุพร วณิชกุล ประธานมูลนิธิฯ ไปบรรยายและฝึกจิตใจผู้ต้องขังสตรี 300 คน ณ เรือนจำจังหวัดภูเก็ต

(5) ทักษนศึกษาธรรม

14 พฤศจิกายน 2559

คณะครูและนักเรียนโรงเรียนบ้านฉลอง ภูเก็ต จำนวน 130 คน ทักษนศึกษาธรรม ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด สักการะพระพุทธร่มิ่งมงคลเอกนาคคีรี ฝึกเจริญพระพุทธรมนต์ ศาสนพิธีเบื้องต้น ปฏิบัติกรรมฐาน พัฒนาจิต“7 นาที่สร้างสุข” บริจาคเงิน และร่วมกันปลูกต้นไม้ โดยมูลนิธิพระพุทธร่มิ่งมงคลศรัทธา 45 จัดอาหารกลางวันรับรองและจัดรถรับส่ง

(6) บวชนกขัมมะ

8 พฤศจิกายน 2559

มูลนิธิพระพุทธร่มิ่งมงคลศรัทธา 45 ร่วมกับเรือนจำจังหวัดภูเก็ต จัดบวชนกขัมมะแก่นักโทษสมัครใจในโครงการศึกษาและพัฒนาจิตใจ มีนักโทษทั้งหญิงและชายร่วมโครงการ 200 คน มีนายสมคิด คำมั่ง ผู้บัญชาการเรือนจำเป็นประธาน อนึ่ง นกขัมมะหมายถึง การปฏิบัติเพื่อทวนกระแสกิเลส หรือการถือศีลแปดของคฤหัสถ์ช่วงเวลาหนึ่งเพื่อขัดเกลากิเลสตัณหาอย่างปลุขณ

งานบวชประจำปี

อบรมก่อนบวช
Orientation before the ordination

งาน“บวชเพื่อพ่อและแม่ของแผ่นดิน” ซึ่งเป็นงานบวชประจำปีของมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคลศรีธา 45 เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2559 นี้ มีความสำคัญกว่าทุกปีที่ผ่านมาคือ ได้อุทิศถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เป็นครั้งสุดท้าย มีผู้ศรัทธามาขอบวช ทั้งชาวภูเก็ทและต่างจังหวัดเก้าสิบคน รับการบวช 84 คน มากกว่าทุกปี(นับแต่ปี 2556)รวมกัน และ

พล.อ.ต.ชูพันธ์ เจริญรัมย์ ราชองครักษ์ประจำในพระองค์ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชกับพระครูวิสุทธิกิตติยาภรณ์
Air Vice Marshal Chuphan Charoenrom - a preceptor of the then Crown Prince Vachiralongkorn and Provost Visudhikitiyaporn

วันบวช ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด
The day of ordination at the Buddha Garden on Mt.Nakkerd

สำเร็จเสร็จสิ้นไปอย่างสมบูรณ์ ทั้งพระวินัย การฝึกปฏิบัติ ความปิติของญาติโยมและผู้ร่วมงาน รวมถึงสุขอนามัยและสวัสดิภาพของพระนวกะและพระพี่เลี้ยงร่วมร้อยรูป ซึ่งจำวัด ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิดอันอยู่ในช่วงปลายฤดูฝน แม้จะมีความยากลำบากในการจัดการงานบุญที่มีผู้มาร่วมจำนวนมาก เช่นนี้ โดยเฉพาะพระอุปัชฌาย์ พระครูวิสุทธิกิตติยาภรณ์ เจ้าอาวาสวัดกิตติสังฆาราม(วัดกะตะ) และเจ้าคณะตำบลฉลอง ซึ่งทำหน้าที่ในวันบวชตั้งแต่เช้าจนถึงค่ำ โดยมีพระอุปัชฌาย์แห่งวัดอนาชาตฤๅษฎาราม(เก็ทโฮ) ร่วมทำการบวชให้ ณ วัดดังกล่าวอีกแห่งหนึ่ง และได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ได้แก่ เทศบาลตำบลฉลอง ผู้ใหญ่บ้านในท้องที่ เป็นต้น สมดังความปรารถนาที่จะสืบพระศาสนา ถวายพระราชกุศลแด่พระเจ้าอยู่หัว และสร้างคุณภาพชีวิตจิตสำนึกแก่ทิดหรือพระที่สึกออกไป

บันไดแก้ว บันไดเงิน บันไดทอง

ณ วันนี้ การสร้าง“บันไดแก้ว บันไดเงิน บันไดทอง”ในส่วนโครงสร้างและงานภายนอก ลุล่วงไปด้วยดี ประชาชนสามารถเดินขึ้นไป เยี่ยมชมสักการะพระใหญ่และชมทิวทัศน์บน

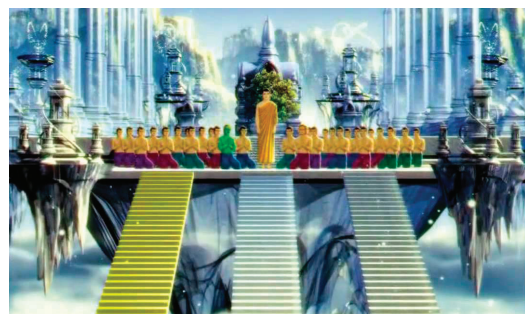
แบบร่างบันไดแก้ว บันไดเงิน บันไดทอง
Sketch of the Glass, Silver and Golden Staircases

พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิดรอบทิศทางได้คงเหลืองานสร้างพระพุทธรูปขนาดที่เหมาะสมตรงฐานหน้าพระใหญ่เพื่อให้สอดคล้องกับพุทธประวัติอีกองค์หนึ่ง ประติมากรรมพญานาคราวบันไดที่จะเริ่มลงมือแกะสลักในไม่ช้านี้ และงานตกแต่งภายนอก รวมถึงจารึกข้อมูลความรู้ที่จะสื่อถึง “แก้ว เงิน ทอง” ของบันได

“ในพรรษาที่เจ็ดหลังทรงบรรลุประชาสัมมาสัมโพธิญาณ พระพุทธองค์เสด็จขึ้นไปสาธยายธรรมโปรดพระมารดาบนสวรรค์จนบรรลุนิพพาน เมื่อออกพรรษาแล้วเสด็จลงบันไดแก้ว บันไดเงิน บันไดทอง เราได้นำพุทธประวัติตอนนี้นำเป็นหลักในการออกแบบ เพื่อให้ผู้ที่มาเยือนได้ทราบสาระในเรื่องที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ความกตัญญูของพุทธองค์ หรือพุทธกิจในพรรษานั้นมีความหมายอย่างไร ส่วนบันไดแก้วสิบหกขั้นนั้น เลขเก้าหมายถึงการเกิดขึ้นในสมัยรัชกาลที่เก้า เลขหกหมายถึงอายตนะทั้งหก มีนัยถึงการเปิดโลก การดำเนินการในส่วนนี้เป็นไปตามแผนงาน มีความราบรื่น แต่เนื่องจากงบการสร้างต้องอาศัยเงินบริจาคเป็นหลัก และในขั้นตอนงานตกแต่งซึ่งต้องมีพุทธ

ศิลป์ มีความถูกต้องแม่นยำ โดยเฉพาะความพิถีพิถันในงานประติมากรรมเศียรพญานาคราวบันไดซึ่งต้องคิดในเรื่องนามเขานาคเกิดนี้ด้วย จึงต้องใช้เวลา และหวังว่าอีกไม่นานนักจะแล้วเสร็จ เราเปิดโอกาสให้ผู้รู้ได้เข้ามาร่วมกันคิด เพราะที่นี้ไม่ได้เป็นของคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากแรงกายแรงศรัทธาและสติปัญญาของคนร่วมสมัย เพื่อความเจริญรุ่งเรืองที่สมบูรณ์ มีความรักความสามัคคีประกอบ” สุพร วณิชกุลอธิบายสรุปความหมายและการดำเนินโครงการ

นอกเหนือจากการสร้างบันไดแก้วแล้ว ทางมูลนิธิยังได้ร่วมบูรณะถนนทางขึ้นที่มักชำรุดเสียหายอยู่เป็นระยะๆ รวมทั้งกำลังก่อสร้างอาคาร 3 ชั้นใต้บันไดแก้วที่จะเป็นพิพิธภัณฑ์เพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนากับวิทยาศาสตร์ และพระพุทธศาสนากับพระมหากษัตริย์ด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ที่ขึ้นมาบนพุทธอุทยานฯนี้ใช้เวลาเพื่อสาระประโยชน์ต่างๆได้นานขึ้น มีกิจกรรม มีนิทรรศการ มีการเรียนรู้

ภาพวาดจิตรกรรมพระพุทธเจ้าเสด็จลงจากดาวดึงส์(ytimg.com)
Painting illustrating Lord Buddha descending from the Heaven

ข้อมูลสังเขป : บันไดคอนกรีต 96 ขั้น เริ่มสร้างเดือนเมษายน 2558 เสาเข็มเส้นผ่าศูนย์กลาง 50 ซม. 147 ต้นทำเป็นฐานแผ่รับน้ำหนักได้ 2,000 ตันเพื่อรองรับแผ่นดินไหว การประดับพระพุทธรูปหน้าฐานพระใหญ่จะใช้หินอ่อนทวยขาวสุริยกั้นตะเข็บเดียวกับพระใหญ่ และการแกะสลักเศียรพญานาคจะใช้เครื่องสลึงสมัยใหม่แกะจากหินทวยขาวทั้งก้อน

PHUKET BUDDHIST ACTIVITIES

Translated to English : Wasu Koysiripong

Buddhist Activities

(1)LIFE SKILLS

22 October 2016

Dr.Samran Chaisawat, a lecturer of Public Administration course at Phuket Rajabhat University brought 4th year students (normal Sat-Sun group) of the Faculty of Humanities and Social Sciences to learn “life skills” at the Buddha Garden on Mt. Nakkerd Peak. 30 students of other religious backgrounds will choose a place for an excursion about social development management and practice meditation with a trainer from Phrabuddhamingmongkol 45 Foundation.

(2)YOUTH DHARMA EXAM

21 November 2016

Dowroongwittaya School by the principal priest Jirasak Yongbanthom and Phrabuddhamingmongkol 45 Foundation was delegated by Phra Prasatsarasophon, the Dhammayut Sect abbot for Phuket, Phang-nga, Krabi and Ranong, to organize an annual Sanam Luang Dharma examination at Dowroongwittaya School on 21 November 2016. Mr.Suphorn Wanichakul, the foundation chairman, read the address of Phra Brahmuni (Suchin Akkhachino) Sanam Luang Dharma Chairman to all 200 male and female high school students before the exam.

(3)MENTAL REHABILITATION

20 September 2016

A group of presenters of Phrabuddhamingmongkol 45 Foundation led by Suphorn Wanichakul, the foundation chairman, gave lectures and training to inmates at Phuket Provincial Prison in “Inmate Rehabilitation and Correction Program Batch#2”.

(4)300 FEMALE INMATES
15 July 2016

A group of lecturers from Phrabuddhamingmongkol 45 Foundation led by Suphorn Wanichakul, the foundation's chairperson, gave lectures and training to 300 female inmates at Phuket Prison.

(5)DHARMA EXCURSION
14 November 2016

A group of 130 teachers and students from Baan Chalong School Phuket, had a Dharma excursion at Buddha Garden on Mt. Nakkerd Peak made worshipped the Phuket Big Buddha, practiced reciting Phra Buddhamantra, conducting primary level religious rites, practiced meditation to improve the mental state under the topic "7 minutes of happiness creation", made monetary donation and planted trees. Phrabuddhamingmongkol 45 Foundation organized lunch and transportation for the excursion.

(6)NEKAKHAMMA ORDINATION
8 November 2016

Phrabuddhamingmongkol 45 Foundation together with Phuket Prison organized nekkakhamma ordination for interested inmates in a mental education and development project. The project was participated by 200 male and female inmates. The activity was chaired by Mr. Somkhid Khammang, the prison's commander. Nekkakhamma means the practice to resist defilement or the practice of the eight precepts of non-clerics for a period of time in order to lessen defilement and passion as commoners.

Annual Ordination

Translated to English : Pimpaporn Suwatthigul

The ordination for King Rama IX (King Bhumibol) and Queen Sirikit – Father & Mother of the Nation: the annual merit-making event of the Bhudha Mingmongkol Sattha Foundation on 28th November 2016 was more

Village Headman of Chalong Sub-Districty (far right) and an official attorney Somchai Phanomrak (next from the far right)

ผู้ใหญ่บ้านตำบลคลอง(ขวาสุด) สมชาย พนมรักษ์ อัยการ (นั่งถัดมา)

noted than the previous ceremonial ordinations. This is because this ordination was particularly dedicated to the late King Bhumibol whereby 90 laymen from Phuket and other provinces applied. Of this number, 84 were ordained. This was more than the number of the accumulated monks ordained in the last previous years since 2013. The ordination went on smoothly in all respects: Buddhist disciplinary, religious practice and the utmost delight of the new monks' relatives and the attendants. These new monks along with their equerries underwent various difficulties (resulted from rains) of the religious park: Nakkerd, located on the top of Nakkerd Mountain ("Nak-kerd " literally means a birthplace of nagas – a big serpent, compared to a dragon in Chinese belief). This religious ordination ceremony was beautifully successful due to the kind coordination of the dedicated, especially the preceptor: Provost Kittiyaporn – The abbot of the Kata Temple, also positioned as the Buddhist Dean of Chalong Sub-District. As there were many applicants to be ordained, help was also extended from Get-ho Temple whereby a preceptor from

The new monks receiving foods from laymen at different locations

พระนวกะบิณฑบาต ณ สถานที่ต่างๆ

this temple performed the ordination process. Thanks also go to the Chalong Municipality, village headmen in the area for their coordination in the common resolution to maintain Buddhism and dedicate this merit act to the beloved King. This is also hoped to plant virtue into the mind of all who ordained during their monkhood and afterwards when they become laymen.

Glass Staircases, Silver Staircases, Golden Staircases

Translated to English : Pimpaporn Suwatthigul

As of December 2016, the construction of Glass Staircases, Silver Staircases, Golden Staircases and the landscape have been satisfactorily progressed. People can walk upstairs to pay respect to the Big Buddha image and appreciate the landscape in the vicinity. What to be added is the smaller Buddha image to be placed in front of the Big Buddha image. This is to accord with the Buddhist biography. Another sculpture is the naga along the handrail which is going to be carved soon. Captions to accord the Glass, Silver and Golden staircases will also be done.

“During the lent of the 7th year of the enlightenment, Lord Buddha was

Location of Lord Buddha descending from the Heaven, according to the legend found at Sankassa, India (photo courtesy of Khun Wutthipongse Chaisaeng)

ภาพสถานที่ที่เสด็จลงจากดาวดึงส์(สร้างขึ้นตามตำนาน) ณ เมืองสังกัสสะ ประเทศอินเดีย(ถ่ายภาพและมอบให้แสงพระธรรมโดย คุณวุฒิมิพงศ์ฉายแสง)

Naga's head the model of Khao Nakkerd Buddha Garden
เศียรพญานาคต้นแบบ ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

believed to go up to the heaven to preach his late Mother making her reach the state of enlightenment. At the end of the Lent, Lord Buddha descended to the Earth by means of the Glass, Silver and Golden staircases. This part of the Buddhist biography has been used as an inspiration of the design. This is to equip visitors to the place with the story related to Buddhism; for example, the gratefulness of Lord Buddha for his Mother. As for the number of the staircase: Number 9 signifies the period when the staircases were formed, Number 6 signifies senses underlying the meaning of the opening to the world. Work of this part has been well progressed; however, money to continue this work depends on donation. Thus, the construction takes time. Another issue which needs more time for this construction to progress is the consideration of details and accuracy of the Buddhist design and the accord of the location: Nakkerd Mountain (Nakkerd

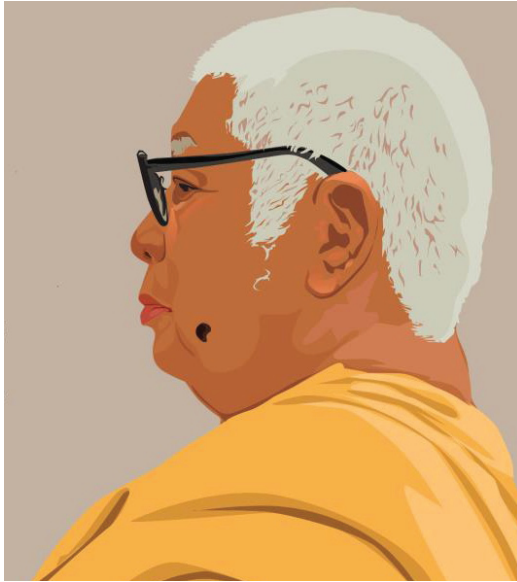
literally means a birthplace of nagas)". In any cases, Khun Suporn Wanichkul hopes that the work will be completed soon. Realising that this place is for the public, the working team welcomes all to suggest and share ideas to make this mountainous religious park a product of the contemporary people who dedicate their strength, their faith and their wisdom for the prosperity and unity of this religious park.

Apart from the construction of the Glass, Silver and Golden Staircases, the Bhudha Mingmongkol Sattha Foundation has been working on the road to the mountain which has often deteriorated. The Foundation is also working on a 3-storey building under the glass staircases. This building is meant to be a museum for learning about the Buddhism and Science and the Buddhism and the Kings. Visitors can spend their time in a more meaningful through the activities and information provided.

Brief Information:

- The construction of 96 staircases began in April 2015
- 147 stakes with a 50 cm diameter are used as based for the weight of 2000 tons with the capacity to resist an earthquake
- The Buddha images in front of the Big Buddha Image will be made of the "kanta" white jade marble (the same material as that used for the Big Buddha)
- The Naga's head will be carved from a white jade marble by a modern computer/artificial brain

พุทธทาสภิกขุ

ความเอ๋ยความสุข ใครทุกคนชอบเจ้าเฝ้าวิงหา
“แก่ก็สุข ฉันก็สุขทุกเวลา”
แต่ดูหน้าตาแห่งยังแคลงใจ
ถ้าเราเผาตัวตัมหาก็น่าจะสุข
ถ้ามันเผาเราก็ “สุข” หรือเกรียมได้
เขาว่าสุขสุขเนื้อ!อย่าเห่อไป
มันสุขเย็นหรือสุขไหมให้แน่เออยๆ

ปยุตโตภิกขุ

คนที่อยู่ในโลกด้วยความรู้เข้าใจโลกและชีวิต
ตามเป็นจริง จิตเจนจบกับโลกและชีวิต วางจิต
ลงตัวพอดี เป็น จิตที่สบาย ไม่มีอะไรกวนเลย
เรียบง่าย เป็นตัวของตัวเอง จะมีความสุขอยู่
ประจำตัวอยู่ตลอดเวลา เป็นสุขเต็มอิมอยู่ข้าง
ใน ไม่ต้องหาจากข้างนอก และเป็นผู้มีชีวิตที่
พร้อมที่จะทำเพื่อผู้อื่นได้เต็มที่ จะมองโลกด้วย
ปัญญาที่รู้ความจริงและด้วยใจที่กว้างขวางและ
รู้สึกเกื้อกูล

พระปราโมทย์ ปาโมชฺโช

พระพุทธเจ้าสอนเราให้รู้จักละตัณหาเสีย ถ้าเรา
ละตัณหาได้ ละความอยากได้ จิตใจก็จะไม่
ดิ้นรน จิตใจก็จะไม่เร่าร้อน เข้าสู่ความสงบสุขที่
ไม่มีอะไรเสมอเหมือน ไม่มีอะไรเหมือนจริงๆ
มันเป็นความสุขที่สัมผัสได้ ที่อยู่กับความสุ
อย่างนั้นได้ มันไม่เหมือนความสุขอย่างโลกๆที่
เหมือนๆจะมีแล้วก็ไม่มี มันหลอก
ความสุขที่อมตะจริงๆ ที่แท้จริง คือความสุขที่
จิตมันพ้นความดิ้นรนปรุงแต่งนั่นเอง

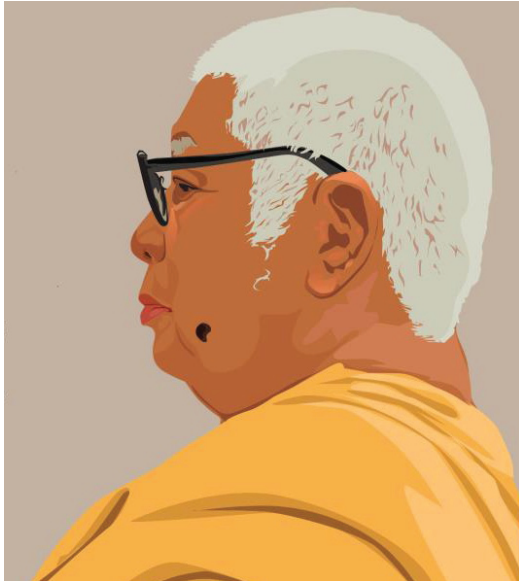
พระไพศาล วิสาโล

ความสุขที่แท้มีได้อยู่ใกล้ตัว หากอยู่ในใจเรานี้
เอง หากวางใจถูกก็เป็นสุขได้ในทุกหนแห่ง
เพียงแค่รู้จักพอกก็พบความสงบเย็น ไกลจาก
ความรุ่มร้อน หากรู้จักปล่อยวางจิตใจก็โปร่ง
โล่งเบาสบาย และพบสุขได้แม้ระหว่างทำงาน

BHIKKHU'S BLESSINGS

Translated to English : Wasu Koysiripong

Buddhadasa Bhikkhu

Oh happiness, everyone likes you and tries to find you.

“You’re happy, I’m also happy all the time.”, but strangely the face still looks pale.

If we burn the passion, we will be happy. If the passion burns us, we will be burnt.

What they call “happiness”, make it sure whether it is peaceful or burning happiness.

Payutto Bhikkhu

Those living in the World with a true understanding of the World and the life as they really are and position the mind the way it should be, shall have a comfortable mind without any annoyance. It will be a smooth mind. Those people live for themselves and have happiness all the time. It’s a kind of fulfilling happiness from the inside, not a kind that has to be sought after from the outside. Those people will be ready to contribute to the others and view the World with true wisdom, a broad mind and the feeling to give others.

Phra Pramoth Pamodcho

The Buddha taught us to desert passion. Once we desert our passion, desert our greed, our mind will not be restive, will not be burnt, and will enter a kind of peace not found elsewhere. It is a kind of happiness unequal to any other kind. It can be felt and lived with. It is not a kind of worldly happiness that seems to exist, but doesn't really exist. That kind of happiness is not true. The true and eternal happiness is the happiness from the mind that has transcended the illusion of the World.

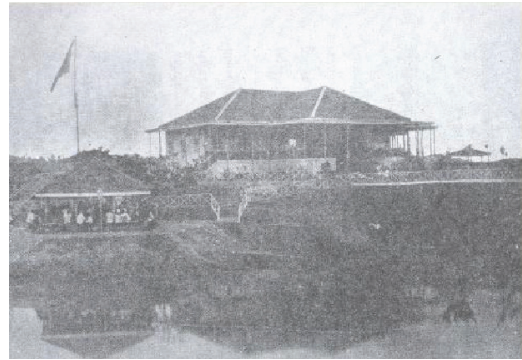
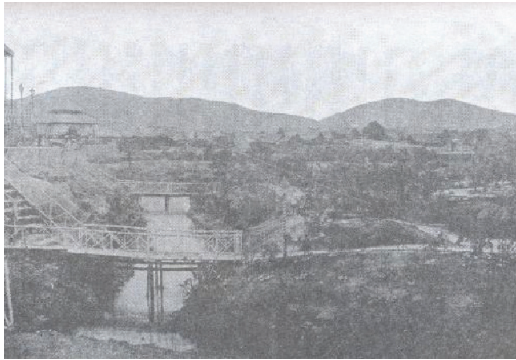
Phra Paisal Visalo

The true happiness is not anywhere afar. It is inside our mind. Once we correctly position our mind, we will be happy anywhere. We only have to know how to be self-sufficient, then we will get peace of mind, away from any restiveness. Once we let go things in the World, our mind will be comfortable and we will find happiness even when we are working.

ชาวจีนภูเก็ตได้รับพระบารมี¹

เจษฎา นิลสงวนเดชะ

พลับพลาที่เมืองภูเก็ตและเหมืองแร่เก่าหน้าพลับพลาเมืองภูเก็ต คราวรัชกาลที่ 5 เสด็จประพาสแหลมมลายู ปี 2433

Royal residence in Phuket and the mine in front of the residence during King Rama 5's trip to the Malay Peninsula in 1890

สายสัมพันธ์ไทย-จีนยาวนานหลายศตวรรษ
ชาวจีนโพ้นทะเลในอดีตได้เข้ามาอาศัยอยู่ในแผ่นดินสยาม “ได้รับพระบารมี” ซึ่งคนไทยมักจะใช้คำนี้กับคนจีนที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในไทยทำให้พวกเขาต่างรู้สึกภูมิใจเมื่อได้เข้ามาพึ่งพระโพธิสมภารแห่งพระบรมราชจักรีวงศ์ต่างแข่งข่งสุดดีแสดงกตเวทิตาธรรมต่อแผ่นดินไทยทุกโอกาส

ชาวจีนฮกเกี้ยนได้ถือเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ฮั่นกลุ่มแรกที่อพยพมายังแผ่นดินสยาม ออกเดินทางมาจากสามเมืองหลัก คือ จางโจว เฉียนโจว และเซี่ยเหมิน(ไห่หมิง) เข้ามามากในสมัยรัชกาลที่ 3 จนถึงรัชกาลที่ 6 เนื่องจากความอดอยากแห้งแล้งและเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองในประเทศจีน พวกเขาล่องเรือสำเภาสามเสาหัวเขียว(ทางการจีน

กำหนดให้เป็นสีหัวเรือเดินทะเลของมณฑลฮกเกี้ยน ส่วนที่มาจากเมืองแต้จิ๋วทาสีแดง และจากมณฑลเจ้อเจียงทาสีขาว-บรรณาธิการ) รอนแรมลงสู่ทะเลใต้ ได้เข้ามาตั้งหลักแหล่งบริเวณดินแดนแถบปลายแหลมมลายู และบางส่วนได้อพยพมาถึงภูเก็ตอันอุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ดีบุก เกิดการผสมทางวัฒนธรรม “บาบ๋าภูเก็ต”

จากสำมะโนประชากรในปี 2446 มีชาวจีนในมณฑลภูเก็ต 9,303 คน เนื่องจากเหมืองแร่ต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก นายเหมืองจำเป็นต้องหาคนจีนจากเมืองจีนและแหลมมลายูเข้ามาทำงานเป็นจำนวนมากนับหมื่นคน เพราะชาวจีนเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับการนี้

ชาวจีนบางคนได้รับฐานะทางสังคมจากทางราชการ กลายเป็นชนชั้นกลางใน

¹ เรียบเรียงจากเอกสารประกอบการสัมมนา “เกร็ดมังกรจีนโพ้นทะเลภูเก็ต” โดยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต เมื่อ 15 พฤศจิกายน 2559

สังคมไทย จึงชักนำคนจีนจากแผ่นดินใหญ่เข้ามาทำงานเป็นกรรมกรมากขึ้น ทำให้ภูเก็ตเป็นเมืองที่มีพลเมืองเป็นคนจีนมากกว่าคนไทย และมีความเจริญอย่างรวดเร็ว ชาวจีนบางคนได้เป็นถึงเจ้าเมือง

ชาวจีนภูเก็ตได้มีโอกาสขึ้นชมพระบารมีแห่งองค์พระมหากษัตริย์ในพระราชวงศ์จักรี จำนวน 4 พระองค์ ดังนี้

1. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5

พระปิยมหาราชทรงพระเมตตาต่อชาวจีนโพ้นทะเลมาก ดังพระราชดำรัส “พวกจีนทั้งหลายที่เข้ามาอยู่ในสยามนี้ ย่อมมาทำการให้เป็นความเจริญแก่แผ่นดินของเราเป็นอันมาก เพราะเหตุฉนั้น พวกจีนจึงได้รับความปกครองทนุบำรุงด้วยความเอื้อเฟื้อเสมอเหมือนอย่างคนไทย ความสนิทสนมในระหว่างพวกจีนกับราษฎรของเราย่อมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มิได้ถือว่าเป็นคนมาแต่ต่างประเทศ”²

พระองค์เสด็จประพาสเมืองภูเก็ตครั้งแรกคราวเสด็จเยือนอินเดีย พ.ศ.2414 เทียวกลับได้เสด็จประพาสหัวเมืองชายทะเลฝ่ายตะวันตก ได้แก่ ภูเก็ต พังงา ไทรบุรี แล้วเสด็จทางสถลมารคจากเมืองไทรบุรีข้ามแหลมมลายูมาประทับเรือพระที่นั่งที่เมืองสงขลาเสด็จนิวัตกรุงเทพฯ พระองค์เสด็จฯเป็นครั้งที่สองคราวเสด็จประพาสแหลมมลายูเมื่อปี 2433 ในพระราชหัตถเลขาฉบับที่ 3 พระองค์ทรงบันทึกเหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวกับชาวจีนภูเก็ต อาทิเช่น “ท่าเรือมีเรือเมล์เมืองปีนังมาจอดอยู่สองลำ เปนเรือมาจากห้างเงินเดิรหัววันครั้งหนึ่ง บันทุก

พระบรมฉายาลักษณ์ รัชกาลที่ 6
King Rama 6's portrait

ติบุกออก บันทุกติบุกเข้าและเสปียงอาหารต่างๆกลับมาเมืองภูเก็ต...กรรมกรและพวกจีนหัวน่าแต่งตัวเต็มแบบอย่างผู้ดี มาคอยรับอยู่เปนอันมาก...การที่ข้าพเจ้าพลลาที่รับคาดปรา แต่งถนนหนทางเหล่านี้ ได้อาศัยกำลังพวกจีนหัวน่าช่วยทำมาก พักอยู่ที่พลลารับพวกกรรมกรและพวกจีนมาหา...”

2. พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6

พระองค์เสด็จฯภูเก็ตคราวเสด็จประพาสหัวเมืองปักษ์ใต้เมื่อปี 2452 ทรงประทับเรือพระที่นั่งจากกรุงเทพฯไปเมืองชุมพร ทรงช้างจากชุมพรข้ามไปเมืองระนอง แล้วทรงเรือยนต์มาภูเก็ต จากนั้นประทับเรือเสด็จฯไปยังเมืองตรัง และเมืองนครศรีธรรมราช

² พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในคราวเสด็จพระราชดำเนินเปิดโรงพยาบาลจีนเทียนฮั่วอยู่ฮี้ (เทียนฟ้า) เมื่อวันที่ 24 เดือนกันยายน พ.ศ.2448

แล้วประทับเรือพระที่นั่งเสด็จฯนิวัตกรุงเทพฯ พระองค์เสด็จฯมาภูเกิดขณะดำรงพระอิสริยยศ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ สยามมกุฎราชกุมาร ได้เสด็จฯทอดพระเนตร เรือขุดแร่ของบริษัททุ่งคาฮาเบอร์ ซึ่งเป็นเรือขุด แร่ล้ำแรกของโลก ทรงประกอบพิธีเปิด โรงเรียนชั่วคราวสำหรับนักเรียนสตรีมณฑล ภูเกิดบริเวณวัดมงคลนิมิตร และพระราชทาน นามว่า “โรงเรียนปลูกปัญญา” ต่อมาเสด็จ จังหวัดภูเกิดเป็นครั้งที่สอง คราวเสด็จเลียบ มณฑลภูเกิดปี 2460 เพื่อพระราชทาน พระแสงราชศาสตราประจำจังหวัดภูเกิดและ การถือน้ำพิพัฒน์สัตยาของเหล่าเสือป่า

3. พระบาทสมเด็จพระปกเกล้า เจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7

พระองค์เสด็จประพาสเมืองภูเกิด พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี คราวเสด็จพระราชดำเนิน เลียบมณฑลภูเกิด ทรงเยี่ยมราษฎรและทอด พระเนตรสถานที่ต่างๆในจังหวัดตรัง ระนอง ภูเกิด และพังงา โดยทางรถไฟและทางเรือ วันที่ 24 มกราคมถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2471 ครั้งนี้เป็นการใช้หัวรถจักรฮาโนแม็ก ในขบวนรถไฟพระที่นั่งเป็นครั้งแรก

วันที่ 2 กุมภาพันธ์ เสด็จฯตำบลกะทู้ ทอดพระเนตรการทำเหมืองแร่ด้วยเรือขุดขนาดใหญ่ของบริษัทกะทู้ดิน เวลาเย็นเสด็จฯเสวยพระกระยาหารค่ำที่ศาลารัฐบาล พ่อค้าชาวจีน แขกอินเดีย และผู้แทนนาย เหมืองฝ้ายฯ หัวหน้าพ่อค้าถวายเป็นพระพรชัย

มงคลแล้วทรงมีพระราชดำรัสตอบ ความตอน หนึ่งว่า “จีนกับไทยที่จริงเหมือนกับญาติกัน ด้วยร่วมศาสนาแลมีจารีตประเพณีคล้ายคลึง กัน...จีนที่เข้ามาอยู่ในประเทศสยามจึงเข้ากันได้ สนิทสนม จนถึงร่วมสมพงศ์มีวงศ์วานเป็นไทย อยู่ในประเทศสยามเป็นอันมาก...ส่วนตัวเราก็ ชอบจีน และปรารถนาจะรักษาประเพณีอันดี ซึ่งมีมาแต่โบราณไว้ให้ถาวรสืบไป...พวกแขก ชาวอินเดีย ถึงมีมาอยู่ในประเทศสยามน้อยกว่า จำนวนจีนก็ดี ไทยเราถือว่าเป็นพวกที่ได้มี ไม่ตรีกันมาแต่ดึกดำบรรพ์ ศาสนาและ ขนบธรรมเนียมต่างๆของไทยก็ได้มาจากอินเดีย เป็นพื้น...ควรหวังใจได้ว่าจะได้รับ ความอุปถัมภ์ บำรุงในประเทศสยามไม่น้อยหน้ากว่าชาว อินเดียไปอยู่ในประเทศอื่น” นับเป็นอีกครั้ง หนึ่งที่ทรงมีพระราชปรารภถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมแต่กลมกลืนกันในสยาม หนึ่งเดียว นอกจากนี้ยังได้เสด็จทอดพระเนตร กิจการเหมืองแร่ที่นาสิก ซึ่งอยู่ที่บ้านเชิงทะเล อำเภอถลางอีกด้วย

ด้วยความใส่พระทัยของพระมหากษัตริย์ไทยที่ไม่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติ ศาสนา ชาวจีนภูเกิดทุกคนตั้งปณิธานและสอนลูกให้รัก แผ่นดินไทย สอนหลานให้รู้จักตอบแทนบุญคุณ แผ่นดิน และจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ตลอดไป จากการเสด็จพระราชดำเนิน เยือนจังหวัดภูเกิดนี้เองที่รอยพระบาททยาดรา ยังจารึกในดวงใจประชาชนชาวภูเกิดไม่เสื่อมคลาย นำมาซึ่งความปลาบปลื้มปีติของพสกนิกรชาวภูเกิดตราบเท่าทุกวันนี้

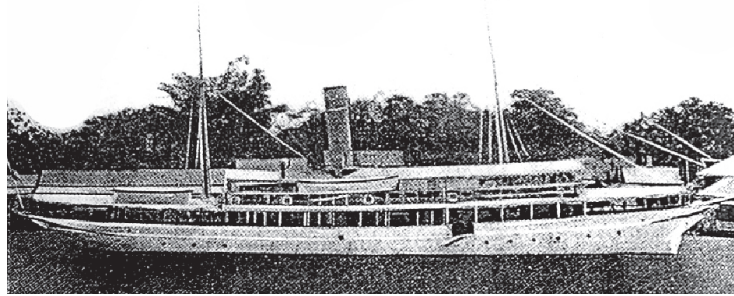
Translated to English : Wasu Koysiripong

Phuket Chinese under the Royal Kindness¹

Jessada Ninsanguandecha

Throughout centuries of Thai-Chinese relation, many overseas Chinese have migrated into Siam. “Under royal kindness” is a phrase that the Thais like to use to describe the Chinese who have migrated to Thailand as these overseas Chinese all feel grateful to the Chakri dynasty that they show such gratitude on whatever occasion they have.

The Hokkein (Fujian) Chinese is the first group of Han Chinese who migrated to Siam. They travelled from three main cities namely Zhangzhou, Quanzhou and Xiamen (Amoy), mostly between the reign of King Rama III to King Rama VI due to the famine, drought and political turmoil in China. They travelled by Chinese junks with three green tipped posts through South China Sea, and settled around the tip of the Malay Peninsula. Some of them migrated to Phuket, which was abundant in tin, and mixed with the locals. This cultural mix became what is now known as “Phuket Baba

“Thalang Yacht” King Rama 6’s Royal Yacht for his visit to Phuket in 1917
“เรือกลาง”เรือพระที่นั่งรัชกาลที่ 6 คราวเสด็จเมืองภูเก็ต พ.ศ.2460

Culture”.

(The then Chinese government stipulated that all the vessels from Fujian Province must have green tips. The vessels from Chaozhou (Taejew) must have red post tips, and the vessels from Zhejiang must have white post tips. – Editorial)

The demographic record in 1903 shows that there were 9,303 Chinese in Phuket Mandala. As the mining work required a lot of laborers, mine owners had to bring tens of thousands Chinese workers from China and the Malay Peninsula because the Chinese were skilled in this kind of work.

Some Chinese got their social positions from the bureaucracy and became middle class people in the Thai society. Then, they brought more

¹ Collected from the documents of the seminar “Phuket Overseas Chinese” by Prince of Songkhla University, Phuket Campus on 15 November 2016

Chinese from mainland China to work here as laborers. As a result, the Chinese population outnumbered the Thai population in Phuket. Phuket developed very fast and some Chinese even became mayors.

These Phuket Chinese had opportunities to experience the kindness of 4 kings of Chakri dynasty as follows.

1. King Rama 5 Chulalongkorn

King Chulalongkorn was very kind to the overseas Chinese. He once mentioned “All the Chinese who have migrated into Siam will certainly develop our land. Because of this, the Chinese must be treated nicely as if they were Thai. The Chinese and our subjects must be cordially merged as one people. They shall not be treated as foreigners.”²

His Majesty’s first visit to Phuket was during the return leg of his trip to India in 1871. He visited three towns on the West coast namely Phuket, Phangnga and Saiburi. He then travelled by land from Saiburi across the Malay Peninsula and took a royal yacht from Songkhla back to Bangkok. His second visit was during his trip to the Malay Peninsula in 1890. In his third memo, he recorded many events related to Phuket Chinese such as:

“The pier was stationed by two mail boats from Penang. These boats were run by a Chinese company on a schedule of five days per trip. They

carried tin out of Phuket and provisions into Phuket... There were many well-dressed committee members and Chinese supervisors waiting to welcome us... The residence and the roads were well constructed thanks to the Chinese. While we were staying at the residence, the committee members and Chinese came to visit us...”

2. King Rama 6 Vajiravudh

His Majesty visited Phuket during his trip to Southern towns in 1909. He took a boat from Bangkok to Chumphon, then rode an elephant from Chumphon to Ranong, then took a motorboat to Phuket. He took a boat to Trang, Nokhon Si Thammarat, and then took a royal yacht back to Bangkok. His Majesty visited Phuket while he was still the crowned prince. His Majesty watched a mining ship of Thungkha Harbor Co. Ltd, which was the World’s first mining ship, hosted an opening ceremony for a temporary school for Phuket female students at Wat Mongkhonnimit, and named the school “Plookpanya School”. His second visit to Phuket was in his trip to Phuket Mandala in 1917 to award a royal sword to the province and hosted an oath giving ceremony of a Wild Tiger Corp.

3. King Rama 7 Prajadhipok

His Majesty visited Phuket together with Her Royal Highness Queen Rambai Barni during his trip to Phuket Mandala. His Majesty visited the

² The address of King Chulalongkorn on the occasion of opening Tianhuaweiyi (Tianfa) Chinese Hospital on 24 September 1905

King Rama 7's visit to Phuket
รัชกาลที่ 7 เสด็จฯถึงภูเก็ต

King Rama 7 watched tin mining in Phuket
รัชกาลที่ 7 ทอดพระเนตรการทำเหมืองแร่ดีบุกจังหวัดภูเก็ต

people and sighted many places in Trang, Ranon, Phuket and Phang-nga by train and boat from 24 January to 11 February 1928. This was the first time a Hanomag locomotive was used in a royal train.

On 2 February, His Majesty visited Kathu Sub-district to see the use of a big mining ship of Kathu Tin Co. Ltd. to do mining at 20:00 o'clock. His Majesty had dinner at the government hall in companion with Chinese merchants, Indian guests and mining owner representatives. The leader of the merchants paid royal respect to the king, and His Majesty replied "Chinese and Thais were indeed like relatives as we shared the same religion and similar traditions...The Chinese who reside in Siam, therefore, can well assimilate into the Thai society and had cross marriages with the Thais...I personally like the Chinese and wish to maintain the traditions that have been passed for generations since the ancient time eternally...The Indians,

though reside in Siam in a smaller number than the Chinese, we, the Thais, have been regarding them as friends since the ancient time. Our religion and cultural traditions are based on Indian ones...shall wish that they will get supported in Siam no less than in other countries." This address of His Majesty is one in many that is about the cultural diversity that exists cordially in Siam. Besides, His Majesty also watched a mining business in Naluek, Cherngthale Village, Thalang District.

With Thai kings' great care for their subjects without any discrimination by ethnicity or religion, all Phuket Chinese are determined to teach the children to love this country, give back to the country and be loyal to the monarchy forever. Their visits to Phuket are eternally in the memory of Phuket people. We, Phuket people, have been grateful to the royal kindness to date.

ไม่มีใครเกิด-ไม่มีใครตาย

ถาม : มีผู้กล่าวว่า ท่านอาจารย์สอนว่าไม่มีใครเกิด ไม่มีใครตาย? นั้นเป็นมิจฉาทิฎฐิ ดั่งนี้ท่านอาจารย์จะว่าอย่างไรครับ?

พุทธทาส : เฮ้ย! เล่นไม่เชื่อ เล่นสกปรกแล้วเราไม่ได้ว่าโวย! พระพุทธเจ้าว่านะ พระพุทธเจ้าท่านว่านะ อย่าไปพูดว่าตายแล้วเกิดหรือตายแล้วไม่เกิด มันไม่มีใครเกิด มันมีแต่สังขารการปรุงแต่งตามกฎของธรรมชาติ

ทีนี้ เขาไปสมมุติให้ไปเป็นสัตว์ เป็นบุคคล เป็นตายเป็นเกิด มันเป็นกิริยาปรุงแต่งเปลี่ยนแปลงของสังขาร ธาตุ ชันธ อะไรนี้ ไปตามกฎของธรรมชาติ เป็นอย่างนั้นๆ แล้วชาวบ้านนั้นก่อนพระพุทธเจ้าเสียอีก เขาไปสมมุติว่ากิริยาอย่างนี้เรียกว่าเกิด กิริยาอย่างนี้เรียกว่าตาย ทีนี้ เขามีความยึดถือว่าเป็นตัวเป็นตน มีตัวมีตนมาก่อนแล้ว ก็เรียกว่าตนมันเกิด ตนมันตาย เป็นความเกิด ความตายของตน ทีนี้

พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องนี้แล้วก็สอนว่า นั้นมันเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติล้วนๆ “สุตธัมมาปวัตตันติ” ธรรมชาติล้วนๆ เท่านั้นมันเป็นไป อ้ายธรรมชาติล้วนๆนี้ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ไม่ใช่สัตว์ไม่ใช่บุคคล มันเป็นไป คือมันเปลี่ยนแปลงไปตามอำนาจของกฎที่บีบปัจเจกตา เป็นต้น ไม่มีสัตว์ ไม่มีบุคคล แล้วมันก็ไม่มีการตาย ไม่มีใครเกิด

รู้พุทธศาสนาอย่างเด็กๆก็จะรู้ว่ามีคนตายมีคนเกิด ถ้ารู้พุทธศาสนาอย่างเป็นผู้ใหญ่พอสมควรแล้วก็จะเห็นตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าว่า มันไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา มันก็ไม่มีการตาย ไม่มีใครเกิด มีแต่กิริยาแห่งการเปลี่ยนแปลงของสังขารที่เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุตามปัจจัย ที่นั่งอยู่ที่นี่ทั้งหมดก็ไม่ใช่มนุษย์ เป็นสังขารที่กำลังดำรงอยู่ตามเหตุตามปัจจัย ที่นั่งอยู่ที่นี่ก็ไม่ใช่มนุษย์ มันอยู่อย่างอาการที่ว่ามันปรุงแต่งกันอยู่ในลักษณะอย่างนี้ จึงนั่งอยู่อย่างนี้ ถ้ามันจะปรุงแต่งในลักษณะที่ตายมันก็เป็นการปรุงแต่งอยู่นั่นแหละ ไม่ใช่มีคนอยู่ที่นี้ หรือมีคนตาย หรือมีคนเกิด นี่คือหลักของพระพุทธศาสนา ไม่ใช่มิจฉาทิฎฐิ

การที่บอกว่ามีแต่สังขาร ไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา จึงถือว่าไม่มีใครเกิด ไม่มีใครตาย นั้นนะไม่ใช่มิจฉาทิฎฐินั่นแหละ คือสัมมาทิฎฐิ เอ้ามีอะไรอีก..

LIGHT OF BUDDHADASA

Translated to English : Wasu Koysiripong

Nobody is born, nobody dies.

Question: Someone said that you teach that nobody is born and nobody dies is a malicious opinion. What is your say about this?

Buddhadasa: This is a rather tricky question. I wasn't the one originating this concept. The Buddha was the one. He said that we shouldn't be concerned about if we will be reborn after death. Nobody has ever been born. What we understand as the birth is merely a physical creation according to the rules of the nature.

Then, they assume that something is an animal, or something is a human being, who is dead and who is born. All of these are concoctions of สังขาร ชาติ ชันธ์ according to the rules of the nature. Before the Buddha said about this, humans had been assuming what is the birth, what is the death because they held the concept of the self. When a self originates, they call that the birth. When a self terminates, they call that the death. The birth and the death belong to the self. Once the Buddha was enlightened, he said that all of these are natural events as the saying "Suddhamma Bhavattanti", which means "It's completely a natural event." These natural events are not related to the self. It doesn't belong to an animal or a human being. It just

occurs as changes have to occur according to the law of dependent origination. There is no animal, no human being. Nobody is born and nobody dies.

When you know Buddhism like children do, you will hold that humans are born and die. If you know Buddhism like adults do, you will realize the teaching of the Buddha that there are no animals, no humans, no selves, no them, no us; therefore, nobody dies, nobody is born. There is only a physical change due to factorial causes. Everyone sitting here is not a human being. It's a physical object that exists because of the factors and causes that make it exist. It sits like this because of the conditions that are concocted to make it behave in this style. If the concoctions make it cease to exist, that is called "the death" in the common language. Nobody has ever been here, nobody is dead, and nobody is born. This is a concept in Buddhism, not a malicious opinion.

The saying that there are only physical objects, no animals, no humans, no selves, no us, no them; therefore nobody is born and nobody dies; is not a malicious opinion. It is a beneficial opinion. Is there any other question?

พุทธปรัชญาทั่วโลกปัจจุบัน

พุทธศาสนาคือปรัชญาหรือไม่

วสุ โภยศิริพงศ์

“พระพุทธศาสนานั้น เมื่อมองในทัศนะของคนสมัยใหม่ มักเกิดปัญหาขึ้นบ่อยๆว่า เป็นศาสนา (religion) หรือเป็นปรัชญา(philosophy) หรือว่าเป็นเพียงวิถีครองชีวิตแบบหนึ่ง(a way of life) เมื่อปัญหาเช่นนี้เกิดแล้ว ก็เป็นเหตุให้ต้องถกเถียงหรือแสดงเหตุผล ทำให้เรื่องยืดยาวออกไป อีกทั้งมิติในเรื่องนี้ก็แตกต่างกันไปแบบเดียวกัน ทำให้เป็นเรื่องพันเผื่อ ไม่มีที่สิ้นสุด ในที่นี้ แม้จะเขียนเรื่องพุทธธรรมไว้ในหมวดปรัชญา ก็จะไม่พิจารณาปัญหานี้เลย มุ่งแสดงแต่ในขอบเขตว่า พุทธธรรมสอนว่าอย่างไร มีเนื้อหาอย่างไรเท่านั้น ส่วนที่ว่าพุทธธรรมจะเป็นปรัชญาหรือไม่ ให้เป็นเรื่องของปรัชญาเองที่จะมีขอบเขตครอบคลุมหรือสามารถตีความให้ครอบคลุมถึงพุทธธรรมได้หรือไม่”

จากหนังสือพุทธธรรม โดย พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต)

ชาวต่างชาติหลายคนมักจะบอกว่าพุทธศาสนานั้นเป็นปรัชญา บ้างก็มึนยัยยกย่องว่ามันเป็นถึงปรัชญา บ้างก็มึนยัยดูถูกว่ามันเป็นเพียงปรัชญา ส่วนคนไทยบางคนก็ภาคภูมิใจว่าศาสนาของเราคือศาสนาแห่งปรัชญา บางคนก็รู้สึกไม่ดีที่คนเขามาบอกว่ามันเป็นคือปรัชญา แล้วก็พยายามอ้างว่ามันเป็นถึงศาสนาต่างหาก ไม่ใช่เป็นเพียงปรัชญาซึ่งเป็นสิ่งที่ต่ำต้อยกว่าศาสนา

ก่อนที่จะลงเนื้อหาของบทความในวันนี้ ผู้เขียนขอชี้แจงในเบื้องต้นว่า ผู้เขียนเติบโตมาในสังคมไทยจนถึงอายุ 20 ปี โดยได้เคยเข้าหลักสูตรวิปัสสนาของสวนโมกข์ และก็

เลื่อมใสในคำสอนของพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุและนับถือท่านมาจนทุกวันนี้ แล้วจากนั้นผู้เขียนก็ได้ไปศึกษาต่อและทำงานอยู่ที่ประเทศออสเตรเลียมาจนถึงอายุ 30 ปี แล้วจึงกลับมาอยู่ที่ประเทศไทยอีกครั้ง ตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ออสเตรเลียนั้น ผู้เขียนได้พบปะผู้คนจากหลากหลายชาติพันธุ์ และได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับพวกเขาในเรื่องของศาสนาและปรัชญา จนผู้เขียนเจอปัญหาหนึ่งว่า คำนิยามคำศัพท์บางคำของคนต่างคนกันนั้นมันไม่ตรงกัน

ในคอลัมน์พุทธปรัชญาในโลกปัจจุบันฉบับนี้ ผู้เขียนจึงขออธิบายเรื่องการถกเถียงกันของคำว่าปรัชญา และพุทธศาสนาคือปรัชญาหรือไม่ เพื่อที่คนไทยที่อ่านคอลัมน์นี้จะได้เข้าใจว่าชาวต่างชาติที่เขาเข้าใจกันอย่างไร และชาวต่างชาติที่อ่านคอลัมน์นี้จะได้เข้าใจว่าคนไทยเขาเข้าใจกันอย่างไร ส่วนจะไปยึดถือกันว่าของใครถูกของใครผิดนั้นเป็นเรื่องที่ต่างคนต่างต้องไปตกลงกันเอง เพราะในความคิดเห็นของผู้เขียนนั้น มันไม่มีใครถูกใครผิด มันเป็นเรื่องปกติที่คำศัพท์คำเดียวกันจะถูกนิยามไว้แตกต่างกันได้ในบริบทที่แตกต่างกันออกไป

อาทิ ใครก็ตามที่เคยศึกษากฎหมายไทยมาก็จะทราบดีว่า คำว่า “ผู้สืบสันดาน” ในความหมายของกฎหมายแพ่งและกฎหมายอาญานั้นยังแตกต่างกันเลย กล่าวคือ ในกฎหมายแพ่งนั้น บุตรบุญธรรมถือว่าเป็นผู้สืบสันดาน แต่ในกฎหมายอาญาถือว่าไม่ใช่ นี่ขนาดว่าเป็นกฎหมายของประเทศเดียวกันด้วยซ้ำ

คำว่าปรัชญา(philosophy) คำนี้ในความเข้าใจของชาวโลกส่วนใหญ่ นั่นคือ “แนวความคิดที่เป็นหลักการสำหรับชี้นำความคิดและการกระทำ หรือรากฐานทางทฤษฎีของศาสตร์แขนงใดๆ” ยกตัวอย่างเช่น ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นแนวคิดที่ชี้นำรูปแบบความเป็นอยู่ประเภทหนึ่ง ปรัชญาเพลโต ก็เป็นแนวคิดในการมองโลกประเภทหนึ่ง เป็นต้น ในคำจำกัดความนี้ วิทยาศาสตร์นั้นก็ถือว่าเป็นปรัชญาแขนงหนึ่งที่วางรากฐานในการแสวงหาความรู้ไว้ว่า “ความรู้ใดๆก็ตามที่จะยึดถือได้ว่าเป็นจริงแท้และสามารถนำมาใช้ได้ นั้นต้องผ่านการพิสูจน์มาแล้วว่าเป็นจริงแน่นอน ตามกระบวนการทดลองทางวิทยาศาสตร์” ปรัชญาการมองโลกแบบศาสนาสายอับราฮัมมิก ซึ่งรวมไปถึง ศาสนายูดาห์ ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม ที่ว่าโลกนี้มีพระเจ้าองค์เดียว ก็เป็นปรัชญาแขนงหนึ่งเช่นกัน กฎแห่งกรรมซึ่งเป็นแนวคิดในการมองโลกที่ศาสนาพุทธยึดถือก็เป็นปรัชญาเช่นกัน

เราจะเห็นได้ว่า คำว่าปรัชญาในความหมายนี้นั้นมันมีความหมายที่กว้างมาก แนวคิดในการมองโลกที่มาจากศาสนาหรือได้รับการยึดถือโดยศาสนานั้นก็เป็นปรัชญา แนวคิดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับศาสนาก็เป็นปรัชญา วิทยาศาสตร์ก็เป็นปรัชญาแขนงหนึ่ง คำว่าปรัชญามันกว้างคล้ายๆกับคำว่าสิ่งมีชีวิต คนก็เป็นสิ่งมีชีวิต ไก่ก็เป็นสิ่งมีชีวิต ต้นไทรก็เป็นสิ่งมีชีวิต เชื้อราก็เป็นสิ่งมีชีวิต ฯลฯ

คราวนี้เรามาดูนิยามคำว่าปรัชญาของพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สำหรับท่านนั้น ปรัชญาคือองค์ความรู้ที่เกิดมาจากสมมุติฐาน ไม่ได้ผ่านการพิสูจน์ด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ดังวิทยาศาสตร์ ส่วนวิทยาศาสตร์นั้นไม่ถือว่าเป็นปรัชญา ดังที่ท่านได้เคยกล่าวไว้ว่า “...ให้เห็นอยู่รู้สึกอยู่โดยประจักษ์ว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างนั้นๆ นี้เรียกว่าวิทยาศาสตร์ ถ้าต้องคำนวณโดยไม่มีตัวจริงเป็นเรื่องคำนวณตั้งสมมุติฐานขึ้นมาด้วยนะ สมมติแล้วก็คำนวณแวดล้อมสมมุติฐานว่ามันจริงอย่างนั้น อย่างนี้ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ อย่างนี้เขาเรียกปรัชญา พุทธศาสนาตัวจริงแท้เนื้อหาของพุทธศาสนาไม่ใช่ปรัชญา แต่เป็นวิทยาศาสตร์”

ดังนั้น เราจะเห็นได้ว่านี่คือสาเหตุที่ทำให้ทำไมจึงมีการถกเถียงกันเยอะ ซึ่งโดยส่วนตัวของผู้เขียนนั้น ผู้เขียนก็จะตอบในลักษณะเดียวกันกับท่านพระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ.ปยุตโต ปัจจุบันเป็นสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์-บก.) ครั้นคือ ถึงแม้ว่าผู้เขียนจะใช้ชื่อคอลัมน์ว่าพุทธปรัชญากับโลกปัจจุบัน เพราะผู้เขียนใช้คำนิยามอย่างหนึ่งซึ่งจัดว่าพุทธธรรมและวิทยาศาสตร์เป็นปรัชญาด้วย แต่หากใครยึดคำนิยามของคำว่าปรัชญาตามพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ พุทธธรรมก็จะไม่ใช่ปรัชญา เอาเป็นว่าพุทธธรรมก็คือคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งก็เป็นแบบที่รู้จักกันอยู่นี้แหละ ส่วนใครจะจัดหมวดความมันเป็นปรัชญาหรือว่าไม่เป็นปรัชญาก็แล้วแต่คำนิยามคำว่าปรัชญาที่เขาเข้าใจก็แล้วกัน

ในฉบับหน้า ผู้เขียนจะเขียนต่อถึงนิยามของอีกคำคือคำว่าศาสนาครับ เพื่อที่ท่านผู้อ่านจะได้เข้าใจถึงความแตกต่างของคำนิยามที่แต่ละคนใช้กัน ทั้งนี้ เพื่อที่จะได้เข้าใจว่าที่มาของการถกเถียงกันนั้นมันมาจากอะไร

BUDDHIST PHILOSOPHY AND THE MODERN WORLD

Is Buddhism a philosophy?

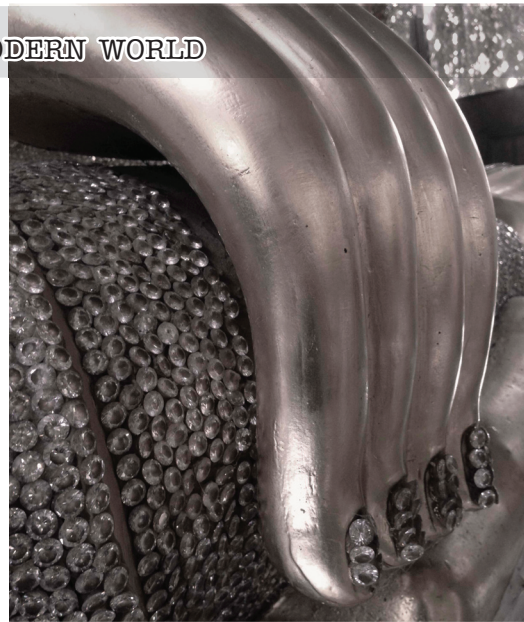
Wasu Koyriripong

“Buddhism, in the understanding of modern people, often falls into a discussion on whether it is a religion or a philosophy or only a way of life. Once this problem emerges, it causes further discussion and reasoning, which makes the discussion even longer. As there is no consensus on this topic, it has become an endless topic of dispute. Though I have classified this book in the group of philosophy, I will not consider this problem at all. I will only present my work in the limitation of what the Buddhadhamma teaches, what its content is, and that’s all. Whether the Buddhadhamma is a philosophy or not depends on whether the term “philosophy” is defined to include or can be interpreted to include the meaning of the Buddhadhamma or not.”

from the book titled *Buddhadhamma* by Phra Prayudh Payutto

Many non-Thais often claim Buddhism as a philosophy, some with an intention to highly regard it as a philosophy, some with an intention to contempt that it is merely a philosophy. Some Thais are proud that our religion is a religion of philosophy, some feel offended when hearing others claim that it is a philosophy, and try to defend that it is a religion, not a menial philosophy.

Before getting into the content of today’s column, I’d like to mention about my background that I grew up in

the Thai society until the age of 20, and by that time I had undergone a vipassana course of Suanmokh where I learned about the philosophical aspect of Buddhism from the venerable Buddhadasa Bikkhu, and respect him highly to these days. Then, I went to further my study and work in Australia for 10 years. Over there, I met people from diverse nationalities and exchanged ideas with them about religion and philosophy. One problem I found is that some terms’ definitions are different for different people.

In my column today, I’d like to explain about the discussion about the term philosophy and whether Buddhism is a philosophy, so that the Thai readers will understand how foreigners think, and the foreigners will understand how Thais think. About whose definition is right and whose definition is wrong, you will have to make an agreement about that yourself. In my opinion, nobody is right and nobody is wrong as it is quite common that the same term can be

defined differently in different contexts. For example, those who have learned the Thai laws will know that the term “descendant” in the civil law and in the criminal law has different meanings. In the civil laws, the term can also mean an adopted child, but in the criminal law it cannot, even though both laws are of the same country.

The term “philosophy” as most people in the World understand is “An ideology which is a guiding principle for thoughts and actions or a theoretical basis for any branch of knowledge. For examples, the philosophy of Sufficiency Economy is a guiding principle for a way of life; Plato’s philosophy presents a worldview of Plato. In this definition, science is a branch of philosophy that gives a basis in acquiring knowledge that “For any knowledge to be regarded as true and utilized, it has to be proven in a scientific experimental process that it is true.” Indeed, the philosophy of Abrahamic religions that holds that the World has only one god is also a branch of philosophy. The rule of karma in Buddhism is also a philosophy.

We can see that the term philosophy in this definition has a very broad meaning. A worldview derived from a religion or held by a religion is a philosophy. A worldview that is totally unrelated to any religion is also a philosophy. Science is a branch of philosophy. The term philosophy is as broad as the term “creature”. Humans are creatures. Chicken are also creatures. Banyan trees are creatures. Mold is also a creature.

Now, let’s have a look at the definition of the term “philosophy” of Buddhadasa Bhikkhu. For him, philosophy is knowledge that is derived from a hypothesis. It has not undergone a scientific experiment. Science, on the other hand, doesn’t count as philosophy. He has once said “...for something to be scientific, it must be clearly experienced that it is really what it is claimed to be. If a calculation is made, it must be made on the basis of the reality, not a hypothesis. If an assumption is made that a hypothesis is true, this is not called science, it’s called “philosophy”. The content of Buddhism isn’t philosophical, it is scientific.”

So many disputes arose as a result of this difference in the term’s definitions. For me, I would like to give an answer in the same way as Phra Prayudh Payutto that although I use the column’s name “Buddhist philosophy and the modern World” because the definition of the term “philosophy” I use includes Buddhadhamma and science. However, for those who use the term’s definition of Buddhadasa Bhikkhu, Buddhadhamma is not philosophy. Yet, what is clear is that Buddhadhamma is the teachings of the Buddha, as we see. Whether it will be classified as a branch philosophy depends on the definition of the term “philosophy”.

In the next issue, I will write about another term “religion” so that you will understand the difference in the definitions that are used, in order to know the root of disputes.

เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ* (2)

พระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ. ปยุตฺโต)

2.ไม่เป็นอิสระจากจริยธรรม แต่ไม่ใช่ใจ จริยธรรม

ในบรรดาองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาของมนุษย์ซึ่งมีหลายอย่างนั้น ในที่นี้จะยกขึ้นมาพูดถึงอย่างหนึ่ง คือเรื่อง จริยธรรม เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับพระ ในฐานะที่เป็นบุคคลผู้ทำหน้าที่ทางจริยธรรมมากสักหน่อย เรามาพิจารณาโดยยกเอาจริยธรรมเป็นตัวอย่างว่า จริยธรรมซึ่งเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของการดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้น มีผลสัมพันธ์กับเศรษฐกิจอย่างไร โดยทั่วไปเราก็มองเห็นกันชัดเจนอยู่แล้วว่าเรื่องจริยธรรมนั้น มีความหมายสำคัญต่อเรื่องเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก

แต่ในที่นี้ จะขอให้เรามายอมเสียเวลา กันสักนิดหน่อย ดูตัวอย่างบางอย่างที่แสดงให้เห็นว่า จริยธรรมนั้นมีความสัมพันธ์และสำคัญต่อเรื่องเศรษฐกิจและเศรษฐศาสตร์อย่างไร สภาพทางจริยธรรมย่อมมีผลต่อเศรษฐกิจทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ยกตัวอย่างเช่นว่า ถ้าท้องถิ่นไม่ปลอดภัย สังคมไม่ปลอดภัย มีโจรผู้ร้ายมาก มีการลักขโมยปล้นฆ่าทำร้ายร่างกายกันมาก ตลอดกระทั่งว่าการคมนาคมขนส่งไม่ปลอดภัย ก็เห็นได้ชัดว่า พ่อค้าหรือบริษัทห้างร้านต่างๆ จะไม่กล้าไปตั้งร้าน ไม่กล้าไปลงทุน คนก็อาจจะไม่กล้าเดินทางไปเที่ยว ชาวต่าง

ชาติก็ไม่กล้าที่จะมาที่สนามจร ะไรอย่างนี้ ผลเสียหายทางเศรษฐกิจก็เกิดขึ้น อันนี้เป็นเรื่องหนึ่งที่มองเห็นได้ง่าย ในการโดยสารรถยนต์อย่างในกรุงเทพฯ ถ้าคนโดยสารซื้อสัตย์ คนเก็บตั๋วซื้อสัตย์ คนรถซื้อสัตย์ นอกจากว่ารัฐจะได้เงินเข้าเป็นผลประโยชน์ของรัฐอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว ก็อาจจะทุบเงิน ประหยัดทรัพย์ ไม่ต้องมาเสียเงินจ้างคนคุม นายตรวจ ตลอดจนกระทั่งว่าบางทีไม่ต้องมีคนเก็บตั๋วก็ได้ เพราะใช้วิธีของความซื่อสัตย์ อาจจะให้อภัยตัวใส่ในกล่องเองอะไรทำนองนี้

ในเรื่องของบ้านเมืองโดยทั่วไป ถ้าพลเมืองเป็นคนมีระเบียบวินัย ช่วยกันรักษาความสะอาด รัฐก็อาจจะไม่ต้องเสียเงินมากเพื่อจ้างคนกวาดขยะจำนวนมากมาย และการใช้อุปกรณ์ก็สิ้นเปลืองน้อย ทำให้ประหยัดเงินที่จะใช้จ่าย ในทางตรงข้ามหรือในทางลบ พ่อค้าเห็นแก่ได้ ต้องการลงทุนน้อย แต่ให้ขายของได้ดี ใช้ส่วนประกอบที่ไม่ได้มาตรฐานปรุงเข้าไปในอาหาร เช่น ใช้สีย้อมผ้าใส่ในขนมเด็ก เป็นต้น หรือใช้น้ำส้มที่ไม่ใช้น้ำส้มสายชูจริง แต่เป็นน้ำกรด หรือใช้น้ำยาประสานทองใส่ในลูกชิ้นเต็งอะไรทำนองนี้ ก็อาจจะทำให้เกิดอันตราย มีผลเสียต่อสุขภาพของคน เมื่อคนเสียสุขภาพแล้วก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายสิ้นเปลืองใน

*บทความนี้คัดมาจากหนังสือ เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 9 พ.ศ.2548 ซึ่งเรียบเรียงจากปาฐกถาธรรม ของพระพรหมคุณาภรณ์(ประยุทธ์ ปยุตฺโต) ในมงคลวารอายุครบ ๗๒ ปี ของศาสตราจารย์ ดร.ปวย อึ้งภากรณ์ ณ หอประชุมเล็ก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ วันที่ 9 มีนาคม 2531

การรักษาพยาบาลคนนั้นอีก แล้วเราก็จะต้องใช้เงินมากมายในการตรวจจับ และดำเนินคดี นอกจากนั้น คนที่เสียสุขภาพแล้ว ก็เสียประสิทธิภาพในทางแรงงาน ทำให้การผลิตลดลงหรือเสื่อมเสียไปอีก

พ่อค้าที่เห็นแก่ได้ อย่างเดียวนั้น ทำการในขอบเขตกว้างขวางออกไป โดยปลอมปนสินค้าที่ส่งไปขายต่างประเทศ ก็อาจจะทำให้สูญเสียความไว้วางใจ ในที่สุดผลเสียหายทางเศรษฐกิจก็สะท้อนกลับมา คืออาจจะสูญเสียตลาดการค้าขายในต่างประเทศ เสียรายได้ที่จะเข้าประเทศ พ่อค้าที่เห็นแก่ได้นั้น เมื่อทำธุรกิจในระบบการแข่งขันเสรี ก็อาจจะทำให้การค้าเสรีกลายเป็นไม่เสรีไป ด้วยความเห็นแก่ได้ของตัวเอง โดยใช้วิธีแข่งขันนอกแบบ ทำให้การแข่งขันเสรีนำไปสู่ความหมดเสรีภาพ เพราะอาจจะใช้อิทธิพลทำให้เกิดการผูกขาดในทางตลาดขึ้น อาจจะเป็นการทำให้หมดเสรีในแบบ หรือหมดเสรีนอกแบบก็ได้ หมดเสรีนอกแบบก็เช่นว่า ใช้เงินจ้างมือปืนรับจ้างฆ่าผู้แข่งขันในทางเศรษฐกิจเสีย อย่างนี้เป็นต้น นี่ก็หมดเสรีเหมือนกัน แต่หมดเสรีนอกแบบ บางทีในตำราเศรษฐศาสตร์ก็ไม่ได้เขียนไว้ด้วยซ้ำ

ในทางต่างประเทศ บริษัทต่างประเทศ ส่งยาที่ห้ามขายในประเทศของตน เข้ามาขายในประเทศด้อยพัฒนา ก็เกิดเป็นอันตรายต่อชีวิตและสุขภาพของประชาชน เสื่อมเสียคุณภาพและประสิทธิภาพของแรงงานในทางเศรษฐกิจ และเสียค่ารักษาพยาบาลเพิ่มขึ้น สิ้นเปลืองงบประมาณของประเทศ

ในอีกด้านหนึ่ง พ่อค้าโฆษณาเร้าความต้องการให้คนอยากซื้อสินค้า ก็สิ้นเปลืองค่าโฆษณา เอามาบวกเข้าในต้นทุน ทำให้สินค้าแพงขึ้น คนก็พากันซื้อสินค้าทั้งที่ไม่จำเป็น และ

แพงโดยไม่จำเป็นด้วย มีความฟุ่มเฟือย ใช้ทิ้งใช้ขว้าง โดยไม่คุ้มค่า บางทีใช้เดี๋ยวหนึ่งก็เปลี่ยน เดี่ยวหนึ่งก็เปลี่ยน อันนี้ก็เป็นความสิ้นเปลืองในทางเศรษฐกิจ ซึ่งมาสัมพันธ์กับค่านิยมของคนที่ชอบอวดโก้ ชอบอวดฐานะ ทำให้พ่อค้าได้โอกาสเอาไปใช้ประโยชน์ เอากลับมาหาเงิน จากลูกค้าอีก คนที่มีค่านิยมชอบอวดโก้ อวดฐานะ ก็อาจจะซื้อสินค้าที่แพงโดยไม่จำเป็น โดยไม่พิจารณาถึงคุณภาพ เอาความโก้เก๋นี่มาเป็นเกณฑ์ ทั้ง ๆ ที่แพงก็ซื้อเอามา ยิ่งกว่านั้น คนจำนวนมากในสังคมของเรา ซึ่งชอบอวดโก้ แข่งฐานะกัน พอมีสินค้าใหม่เข้ามา แต่เงินยังไม่พอ ก็รอไม่ได้ ต้องรีบกู้ยืมเงินเขามาซื้อ เป็นหนี้เขา ทำให้เกิดผลเสียร้ายแรงในทางเศรษฐกิจเสร็จแล้วตัวเองก็มีฐานะแย่ เศรษฐกิจของชาติก็แย่ ดุลการค้าของประเทศก็เสียเปรียบเขาไป ฉะนั้น ค่านิยมของคนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเสียดุลการค้าระหว่างประเทศ ค่านิยมไม่ใช่เรื่องของเศรษฐกิจโดยตรง แต่มีผลต่อเศรษฐกิจมาก

คนที่อยู่ในวงการธุรกิจคนหนึ่งเคยพูดให้ฟังว่า ถ้าเห็นพี่น้องชาวซิกข์คนหนึ่งนั่งรถมอเตอร์ไซด์ ให้สันนิษฐานได้เลยว่ามีเงินล้าน ถ้าหากเห็นพ่อค้าชาวซิกข์นั่งรถเก๋งให้สันนิษฐานว่ามีเงินเป็นสิบล้านเป็นร้อยล้าน แต่ถ้าเห็นคนไทยนั่งรถมอเตอร์ไซด์ ท่านลองไปบ้านนอกดู 50% อาจจะกู้ยืมเงินเขามาซื้อ นี่ก็เป็นเรื่องของค่านิยมเหมือนกัน ที่นี้ ถึงแม้ที่นั่งรถยนต์ก็เหมือนกัน บางทีมีเงินไม่เท่าไรหรอกก็ไปกู้ยืมเขามา หรือใช้ระบบผ่อนส่ง เราก็มีรถเก๋งนั่งกันเกร่อไปหมด แล้วก็ทำให้เกิดปัญหาจราจรติดขัดมาก จราจรติดขัดมากก็มีผลเสียทางเศรษฐกิจอีก ผลที่สุดมันวุ่นกันไปหมด เรื่องทางสังคมกับเศรษฐกิจนี้หนีนกันไม่พ้น

เรื่องค่านิยมอวดเด่นอวดโก้ถือน้ำถือดาในสังคมไทยเรามีเรื่องพูดได้มาก คนไทยบางคนทั้ง ๆ ที่มีเงินมีฐานะดีพอสมควร แต่จะตีตัวเข้าไปดูการแสดงเพียงค่าตัว 20 บาท หรือ 100 บาท เสียไม่ได้ ต้องการจะแสดงว่าฉันมีอิทธิพล ก็ไปหาทางเข้าดูฟรี ไปเอาบัตรแบ่งวางโต อวดโก้เข้าดูฟรี ไม่ยอมเสียเงิน 20 บาท หรือ 100 บาท แต่คนๆเดียวกันนี้แหละ อีกคราวหนึ่ง ต้องการแสดงความมีฐานะมีหน้ามีตา จัดงานใหญ่โตเลี้ยงคนจำนวนมากมาย เสียเงินเป็นหมื่นเป็นแสนเสียได้ ลักษณะจิตใจหรือคุณค่าทางจิตใจแบบนี้ มีผลต่อเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ซึ่งบางทีนักเศรษฐศาสตร์ตะวันตกเข้ามาเมืองไทย เจอเข้าแล้ว ต้องขออภัยพูดว่า หายหลังไปเลย คือแก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่ตก เพราะเข้ามาเจอลักษณะนิสัยจิตใจและพฤติกรรมแปลกใหม่ที่ไม่เคยเจอเข้าแบบนี้แล้ว คิดไม่ทัน ไม่รู้จะแก้อย่างไร

เพราะฉะนั้น ในเรื่องเศรษฐกิจนี้ เราจะต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องเหล่านี้ด้วย เราจะเห็นว่า เรื่องศรัทธา ความเชื่อต่าง ๆ มีผลในทางเศรษฐกิจเป็นอันมาก เราต้องมีความเชื่อถือต่อธนาคาร มีความเชื่อถือตลาดหุ้น ถ้าเกิดความไม่เชื่อถือ หมดศรัทธาเมื่อไร บางทีตลาดหุ้นแทบจะล้มเลย ธนาคารบางทีก็ล้มไปได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้น การมีศรัทธาก็ดี การเชื่อแม้แต่คำโฆษณาที่ดี จึงมีผลต่อพฤติกรรมและกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งสิ้น และความมีศรัทธาก็ดี ความหมดศรัทธาก็ดี ในหลายกรณี เป็นอาการที่ปลูกเร้ากันขึ้น เช่น ด้วยการโฆษณา เป็นต้น

ในโรงงานของเรา ถ้านายงานวางตัวดี มีความสามารถ หรือมีน้ำใจ ลูกน้องรักใคร่ศรัทธา ลูกน้องมีความสามัคคี ขยัน ตั้งใจ

ทำงาน ก็ทำให้ผลผลิตสูงขึ้น ถ้านายงานนั้นมีความดีมากให้ลูกน้องเห็นใจ บางทีกิจการของบริษัทจะล้ม ลูกน้องก็พากันเสียสละช่วยกันทุ่มเททำงานเต็มกำลังเพื่อกู้ฐานะของบริษัท ไม่หลีกเลี่ยงไป แม้กระทั่งยอมสละค่าแรงงานที่ตนได้ก็มี แทนที่จะเรียกร้องเอาอย่างเดียว

ฉะนั้น คุณค่าทางจิตใจเหล่านี้จึงเป็นตัวแปรในทางเศรษฐกิจได้ทั้งสิ้น ซึ่งเราก็เห็นกันชัดๆว่า ความขยัน ความซื่อสัตย์ ความรักงาน ความตรงต่อเวลา มีผลต่อสิ่งที่เราเรียกว่า Productivity คือการเพิ่มผลผลิต รวมทั้ง Efficiency คือความมีประสิทธิภาพเป็นอย่างมาก ในทางตรงข้าม ความเบื่อหน่าย การคดโกง ทุจริต ความรู้สึกแปลกแยก ท้อถอย ความขัดแย้ง แม้แต่ความกุ่มใจกังวลในเรื่องส่วนตัว ก็มีผลลบลต่อ Productivity ทำลายการเพิ่มผลผลิตนั้นได้ เรื่องนี้ไม่จำเป็นจะต้องพรรณนาในวงกว้างออกไป เกี่ยวกับลัทธิชาตินิยม ความรู้สึกชาตินิยม ถ้าปลูกฝังให้มีขึ้นในคนได้ ก็อาจจะทำให้คนในชาตินั้น ไม่ยอมซื้อของนอกใช้ ทั้งๆที่วาของนั้นดี ล่อใจให้อยาก จะซื้อ อยากจะบริโภค เขาจะสลัดความต้องการส่วนตัวได้ เพื่อเห็นแก่ความยิ่งใหญ่แห่งชาติของตน จะใช้แต่ของที่ผลิตในชาติ และตั้งใจช่วยกันผลิต เพื่อให้ชาติของตนมีความเจริญรุ่งเรือง มีความเป็นเอก มีความยิ่งใหญ่ จนกระทั่งบางทีถึงกับว่า รัฐบาลอาจจะต้องชักชวนให้คนในชาติหันไปซื้อของต่างประเทศก็มี เช่น อย่างเรื่องที่เกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น ชาตินิยมนี้ก็เป็นเรื่องของคุณค่าทางจิตใจที่มีผลต่อเศรษฐกิจอย่างมาก

3.ไม่อาจจะเป็น แต่อยากจะเป็นวิทยาศาสตร์
 อาตมภาพได้พูดยกตัวอย่างมานี้ก็

มากมายแล้ว ความมุ่งหมายก็เพียงเพื่อให้เห็นว่าเรื่องจริยธรรมและค่านิยม หรือคุณค่าทางจิตใจนั้น มีผลเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ และสำคัญต่อเศรษฐกิจอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม เท่าที่วามาททั้งหมดนั้น ก็เป็นความสัมพันธ์และความสำคัญของธรรมในแง่ความดีความชั่ว ที่เรียกว่าจริยธรรม แต่ธรรมที่สัมพันธ์กับเศรษฐกิจ ไม่ใช่จำกัดอยู่แค่จริยธรรมเท่านั้น นอกจากจริยธรรมแล้ว ธรรมอีกแง่หนึ่งที่สัมพันธ์กับเศรษฐกิจ ก็คือ ธรรมในแง่สังฆธรรม หรือสภาวะธรรม

ความจริง ธรรมในแง่ “สภาวะธรรม หรือสังฆธรรม” นี้ มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะว่ามันเป็นแก่น เป็นตัว เป็นเนื้อของเศรษฐศาสตร์เอง

ธรรมในที่นี้ก็คือ ความจริง ในแง่ของกระบวนการแห่งเหตุปัจจัยตามธรรมชาติ

ถ้าหากว่าเศรษฐศาสตร์รู้ เข้าใจ และปฏิบัติการไม่ทั่วถึง ไม่ตลอดสายกระบวนการของเหตุปัจจัยแล้ว วิชาการเศรษฐศาสตร์นั้นก็ จะไม่สามารถแก้ปัญหาและสร้างผลดีให้สำเร็จ วัตถุประสงค์ได้

เรียกว่า เป็นเศรษฐกิจที่ไม่ถูกธรรมในแง่ที่สอง คือ แง่ของสังฆธรรม

ธรรมในแง่ของสังฆธรรมนี้ ก็คือ ธรรมดาของธรรมชาติ หรือสภาวะที่มีอยู่ในวิชาการ และกิจกรรมทุกอย่าง

มันไม่ได้เป็นสาขาอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งที่แยกออกไปต่างหากจากวิชาการอื่นๆเลย แต่เป็นแก่นแท้ของวิทยาศาสตร์ หรือเป็นสาระที่วิทยาศาสตร์ต้องการจะเข้าถึง

การที่ปัจจุบันนี้เรามีแนวโน้มทางความคิดที่ขอบแยกอะไรต่ออะไรออกไปต่างหากจาก

กัน แม้กระทั่งในเรื่องธรรม คือสภาวะความเป็นจริง จึงเป็นอันตรายที่ทำให้เราอาจจะคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงที่ควรจะเป็น ดังนั้น จะต้องมีความเข้าใจในความเป็นจริงที่กล่าวแล้วนี้ไว้ด้วย

เศรษฐศาสตร์นั้นได้กล่าวกันมาว่า เป็นสังคมศาสตร์ที่เป็นวิทยาศาสตร์มากที่สุด และเศรษฐศาสตร์ก็มีความภูมิใจในเรื่องนี้ด้วยว่าตนเป็นวิทยาการที่เป็นวิทยาศาสตร์มากที่สุด เอาแต่สิ่งที่วัดได้ คำนวณได้ จนกระทั่งมีผู้กล่าวว่า เศรษฐศาสตร์นี้เป็นศาสตร์แห่งตัวเลข มีแต่สมการล้วน ๆ

ในการพยายามที่จะเป็นวิทยาศาสตร์นี้ เศรษฐศาสตร์ก็เลยพยายามตัดเรื่องคุณค่าที่เป็นนามธรรมออกไปให้หมด เพราะคำนวณไม่ได้ จะทำให้ตนเองเป็น value-free คือเป็นศาสตร์ที่เป็นอิสระ หรือปลอดจากคุณค่า

แต่ก็มีฝ่ายตรงข้าม ซึ่งเป็นนักวิจารณ์เศรษฐศาสตร์ หรือแม้แต่ักเศรษฐศาสตร์เอง บางคนบอกว่า ความจริงแล้วเศรษฐศาสตร์นี้เป็นสังคมศาสตร์ที่ขึ้นต่อ value มากที่สุด เรียกว่าเป็น value-dependent มากที่สุดในบรรดาสังคมศาสตร์ทั้งหลาย จะเป็นวิทยาศาสตร์ได้อย่างไร เพราะจุดเริ่มของเศรษฐศาสตร์นั้นอยู่ที่ความต้องการของคน ความต้องการของคนนี้เป็นคุณค่าอยู่ในจิตใจ แล้วในเวลาเดียวกัน จุดหมายของเศรษฐศาสตร์ก็เพื่อสนองความต้องการให้เกิดความพอใจ ความพอใจนี้ก็เป็นคุณค่าอยู่ในจิตใจของคน เศรษฐศาสตร์จึงทั้งขึ้นต้นและลงท้ายด้วยเรื่องคุณค่าในจิตใจ

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

Buddhist Economics*(2)

Phra Brahmaganabhorn (P.A. Payutto)

2. Not free of ethics, but inattentive to them

A solution to the problems facing humanity requires the presence of many contributing factors, one of which is ethics, a subject of particular relevance to myself as a Buddhist monk. I would like to discuss ethics here in light of its relationship to economics, so that it may serve to illuminate the connection between the different components of a right way of life. We have already seen the great importance of this relationship on a general level, so let us now take a look at some particular cases that illustrate the nature of this relationship and its significance.

Ethics (or the lack of them) affect economics both directly and indirectly. If, for example, a particular area is unsafe, if there are robbers, and a lot of violence, and if lines of communication are unsafe—then it is obvious that businesses will not invest there, tourists will not want to go there, and so on. The economy of the area is thus adversely affected. This is a phenomena that is easily observed.

In a public transport system, if the staff, the ticketcollectors and the passengers are all honest then not only will the government receive its full

revenue, but it may also be able to save on inspections. If the passengers' honesty can be relied upon, then it may be possible to substitute ticket machines for collectors. When people are self-disciplined and help to keep their surroundings clean and litter-free the municipal authorities may not have to waste so much of their funds on trash-collection and other cleaning operations.

Conversely, if businesses are overly greedy and attempt to fatten their profits by using sub-standard ingredients in foodstuffs, e.g. putting cloth-dye as a coloring in children's sweets, substituting chemicals for orange juice, or putting boric acid in meatballs (all of which have occurred in Thailand in recent years), consumers' health is endangered. The people made ill by these practices have to pay medical costs. The government has to spend money on police investigations and the prosecution of the offenders. Furthermore, people whose health has suffered work less efficiently, causing a decline in productivity. In international trade, those who pass off shoddy goods as quality merchandise risk losing the trust of their customers and foreign markets—as well as the foreign currency obtained through those markets.

*The Thai version of *Buddhist Economics* was originally a Dhamma Talk given on the auspicious occasion of Prof. Dr.Puey Ungpakorn's 72 nd birthday celebration at Thammasat University on 9 March 1988. The English version is identical to the 1st English edition translated by J.B.Dhammavijaya in 1992.

The freedom of the free market system may be lost through businesses using unscrupulous means of competition; the creation of a monopoly through influence is one common example, the use of thugs to assassinate a competitor a more unorthodox one. The violent elimination of rivals heralds the end of the free market system, although it is a method scarcely mentioned in the economics textbooks.

Western companies send medicines to third-world countries that they are forbidden from selling in their own countries. Those so-called 'medicines' endanger the health and lives of any who consume them. In economic terms, it causes a decline in the quality and efficiency of labour while also necessitating increased expenditure on health care, which is a drain on the nation.

Businesses use advertising to stimulate desire for their product. Advertising costs are included in capital outlay and so are added to the price of the product itself. Thus people tend to buy unnecessary things at prices that are unnecessarily expensive. There is much waste and extravagance. Things are used for a short while and then replaced, although still in good condition. This is a waste of economic resources and its existence is related to the common penchant for flaunting possessions and social status. Businessmen are able to exploit such desires to make more money out of their customers because people who like to show off their possessions and status tend to buy unnecessarily expensive products without considering

their quality. They take snob-appeal as their criteria, considering expense no object. Worse than that there are people in Thailand today who, unable to wait until they have saved enough to afford some new product, rush off and borrow the money, plunging themselves into debt. Spending in excess of earnings has serious ill-effects. Eventually the person's status that the object is meant to exalt, declines, along with the country's economy as its balance of trade with other countries goes into the red.

A person in the business world once said to me that in Thailand if one saw a Sikh riding on a motorbike one could safely assume that he was a wealthy man. If he was driving a car one could take it for granted that he was a millionaire. But if one was to go into the provinces one would find that 50% of the Thais who ride motorbikes have bought them on credit. This economic phenomena is also a matter of social values. It is the same with the purchase of cars. Quite poor people buy cars on borrowed money or pay for them in installments. So there are cars everywhere, which gives rise to the problem of traffic congestion with all its attendant ill effects on the economy until eventually there is turmoil. Economics cannot be divorced from social matters. The love of flaunting and ostentation is prominent in Thailand. Some people, although reasonably well-off, will refuse to pay a few dollars for a ticket to a show. In order to show off their connections they will find a way to get a complimentary ticket. Then they will swagger into the show flashing their free

ticket. On such occasions they are not willing to part with even a dollar or two. But the same people, in order to show off their prestige or social standing, may arrange a lavish party for a huge number of people and spend thousands of dollars. This character trait, or this sort of value system, has a great effect on the economy. Sometimes when Western economists come to Thailand and encounter this phenomena they say that it just knocks them flat. They can't see how to solve the country's economic problems. When they meet these strange new mental sets and ways of behavior they are baffled as to how to find a solution.

In economic matters we must consider the various factors that have come to be involved with them, an important one of which is confidence or belief. We need to have confidence in the banks, confidence in the stock market. At any time when there is a loss of confidence then the stock market may crash and banks go into liquidation. Even confidence in the sense of belief in the claims of advertisers has effects on the economy. But confidence is also conditioned by other factors. Its presence or absence is often the result of deliberate manipulation by business interests.

In the workplace, if the boss is responsible, capable and kind, and commands the confidence and affection of his or her employees, and the employees are harmonious, diligent, and committed to their work, then production will be high. There have been cases where the employer has been such a

good person that when their business failed and came close to bankruptcy, the employees sympathetically made sacrifices and worked as hard as possible to make the company profitable again. In such cases, employees have sometimes been willing to take a cut in wages, rather than just making demands for compensation.

So abstract human values become economic variables. We can clearly see that industriousness, honesty, devotion to work and punctuality have great effects on both productivity and efficiency. Conversely, boredom, cheating, dishonesty, discrimination, discouragement, conflicts, even private depressions and anxieties have adverse effects on productivity, and this point is important.

On a broader level, nationalism is significant. If a sense of patriotism can be instilled into the people, they may be led to refuse to buy foreign goods, even if those goods are of high quality and there are inducements to buy them. People are able to put aside personal desires out of regard for the greatness of their nation and only use things made within their country. They wish to help production so that their country can prosper and become a major force in the world. It may reach the point, as in Japan, where the government has to try to persuade people to buy products from abroad. Nationalism is thus another value system that affects economics.

3.Unable to be a science, but wanting to be one

The large number of examples I have given so far have been intended to

demonstrate the intimate and significant effect that ethics and values have on economics. However ethics, i.e. questions of good and bad are only one aspect of Dhamma.** The relationship of Dhamma to economics is not confined to the sphere of ethics. Another way that Dhamma is connected with economics is with regards to the true nature of things, the natural condition of phenomena. In fact this aspect is even more important than ethics, because it concerns the very heart or essence of economics. The word 'Dhamma' is here used to mean the truth, or in other words the complex and dynamic process of cause-and-effects that constitutes our world. If economics does not fully know, understand and address itself to the whole causal process, economic theory will be unable to produce solutions to problems that arise, or produce the salutary effects that it desires. It will be an economics that is not in harmony with 'the way things are' (Saccadhamma).

'The way things are' refers to the nature of nature, i.e. the true mode of existence of phenomena, and it encompasses all aspects of theory and practice. It is not the subject of any particular branch of knowledge, but is the very essence of science or the essence that science seeks to discover. The contemporary trend towards division and

separation of the different aspects of a complex subject, one that has even reached treatments of the Dhamma, is a dangerous one and may lead us to stray from the truth. It is another important point that must be understood.

Economics has been said to be the most scientific of the social sciences. Indeed, economists are proud of how scientific their subject is: that they take only those things which can be measured and quantified into their considerations. It has even been asserted that economics is purely a science of numbers, a matter of mathematical equations. In its efforts to be a science, economics tries to eradicate all questions of abstract values as unquantifiable, and seeks to be value-free. But in opposition to this trend, some critics of economics, even a number of economists themselves, say that actually, of all the social sciences, economics is the most value-dependent. It may be asked how it is possible for economics to be a valuefree science when its starting point is the perceived needs of human beings, which are a function of the value-systems of the human mind. Furthermore, the end-point or goal of economics is to answer those perceived needs to peoples' satisfaction and satisfaction too is an abstract value. So economics begins and ends with abstract value.

(to be continued)

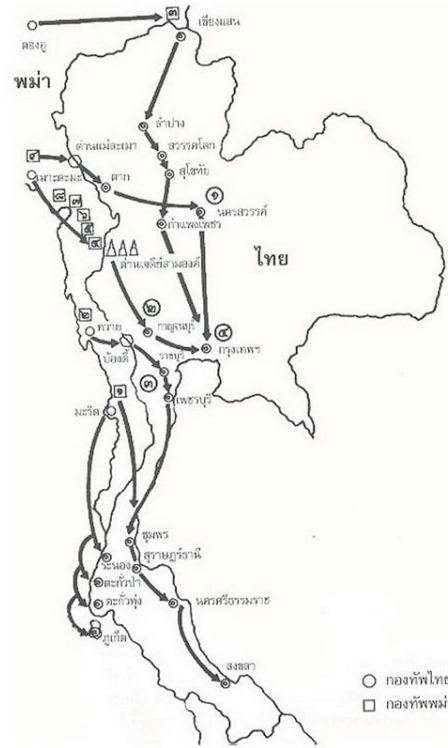
**The teachings of the Buddha or 'the way things are'

แสงส่องลงภูเก็ต

รัตนจันท

ตอนที่แล้ว ผู้เขียนเริ่มประวัติพุทธศาสนาในภูเก็ตซึ่งเกิดขึ้นพร้อมการกำเนิดเมืองกลางอันเนื่องจากการขยายพื้นที่ทางการค้าการปกครองหัวเมืองของกรุงศรีอยุธยาลงมาทางภาคใต้ฝั่งตะวันตก โดยมีวัดเป็นเสมือนสถานที่สัญลักษณ์ของความเป็นเมือง ฉะนั้น การเพิ่มขึ้นของวัดจึงเท่ากับความเจริญที่ขยายตัวออกไปนั่นเอง และความเจริญของกลางหรือภูเก็ตในสมัยนั้นก็เริ่มรู้กันไปทั่วบ้านเมืองแถบนั้นด้วย ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้พม่าแบ่งทัพฯหนึ่งลงไปโจมตีเมืองกลางในสงครามเก้าทัพพ.ศ.2328 แต่ชาวกลางแห่งเมืองชายขอบรัฐสยามก็สามารถรวมกำลังต้านทานและไล่ทัพข้าศึกพม่าแพ้กลับไปได้ ทั้งนี้ นอกเหนือจากกำลังคนและอาวุธทันสมัยที่ซื้อสะสมไว้แล้ว ยุทธศาสตร์ยุทธวิธีอันเกิดจากความรู้ของชนชั้นนำแห่งเมืองกลางคืออาวุธที่สำคัญที่สุดในชัยชนะครั้งนั้น

ถ้าเราลองย้อนไปพ.ศ.2352 เมื่อพม่ากลับตีเมืองกลางอีกครั้ง ขณะนั้นเมืองกลางตั้งอยู่ที่บ้านท่าเรือ ซึ่งมีแม่น้ำสายสั้นๆแต่คนทั่วไปเรียกคลองท่าเรือ พม่ามาครั้งนี้ไม่ต้องการยึดครองเมือง แต่คงจะมาตีล้างแค้นพร้อมกับยึดเอาทรัพย์สินและเชลยกลับไปพม่าเมื่อเสร็จศึกจึงบังคับผู้คนและเผาเมืองจนยับเยินหมดแล้วยกทัพกลับไป ผู้คนที่เหลือรอดหนีตายไปคนละทิศละทาง บางพวกหนีไปทางพังงา รวมตัวกันเป็นชุมชนชาวกลาง

แผนที่เส้นทางเดินทัพทั้งเก้าของพม่า

Map of the routes of the 9 Myanmar armies

บางพวกข้ามเขาพันธุรัตน์ไปกะทู้และเลยไปทางบ้านฉลอง พวกที่พักที่กะทู้จะอยู่กันแถวริมคลองกะทู้ ซึ่งสายน้ำตรงนี้สมัยนั้นน่าจะมีขนาดใหญ่พอกับคลองบางใหญ่ที่ถลาง มีความอุดมสมบูรณ์พอกัน ทั้งสัตว์น้ำ พุงน้า ป่าเขา แต่ที่สำคัญพื้นที่บริเวณนี้มีแร่ดีบุกสมบูรณ์กว่าถลาง ชาวบ้านมักเรียกคลองตรงนี้ว่าคลองบางใหญ่เช่นเดียวกับที่ถลางเหมือนปลอบใจพวกตนว่ายังอยู่ในเขตเมืองกลางกระมัง โดยสายน้ำลำคลองนี้ไหลมาจากน้ำตกกะทู้ ชาวบ้านคงมาร่อนแร่ตามริมคลองหลังน้ำหลากมาก่อน ต่อมาทั้งสองฝั่งคลองนี้มีการทำเหมืองโดยตลอดสาย ชาวบ้านมีกินมีใช้ไปตาม

ซากบ้านพระยาวิชิตสงคราม ที่บ้านท่าเรือ ซึ่งอาจเคยเป็นป้อมค่ายที่ฝ่ายเมืองกลางใช้ต้านทัพพม่าพ.ศ.2352

Debris of Phraya Vichitsonkham's House in Tharua Village, which might have been a fort that the Thalang community used to resist Myanmar soldiers in 1809

อัตภาพ ชุมชนเริ่มหนาแน่นขึ้น

ในทางพระศาสนา ถลางก็ได้รับอิทธิพลจากขุนนางที่ส่งมากำกับราชการหัวเมืองแถบนี้จากนครศรีธรรมราช คือจอมนายกองเมืองตะกั่วทุ่ง ท่านมีภรรยาชื่อบุญเกิด(เรียกกันว่าชีบุญเกิด ซึ่งคงจะได้รับการศึกษาและบวชเป็นชีในภายหลัง) มีบุตรชายชื่อหม่อมศรีภักดีหรือพระภักดีภูธร(สามีท่านผู้หญิงจัน ดังที่กล่าวถึงในตอนที่แล้ว) ซึ่งคงได้รับการอบรมสั่งสอนเป็นอย่างดี เฉกเช่นทายาทขุนนางทั่วไป ทั้งนี้ก็เพื่อการสืบทอดตำแหน่งขุนนางต่อไป

อนึ่ง อย่างที่ทราบกันดีว่า วัดในสมัยก่อนนั้นมักเป็นเสมือนศูนย์กลางของประชาคมในท้องถิ่น คือนอกจากเพื่อการพระศาสนาแล้ว ยังเป็นเสมือนโรงเรียนให้การศึกษแก่ลูกหลานชาวบ้าน ทั้งในทางธรรมและทางโลก ดังสำนวนการบวชว่าเพื่อ

ไป“บวชเรียน”นั่นเอง วัดยังเป็นสถานที่ประกอบกิจกรรมทางสังคมและพิธีกรรมทางศาสนาของชุมชน รวมทั้งบางครั้งวัดยังทำหน้าที่ทางการสาธารณสุขของชุมชน รักษาพยาบาลการเจ็บป่วยทางกายและทางใจแก่ประชาชนเสมือนสำนักงานอนามัยอีกด้วย ดังนั้น พัฒนาการของเมืองจึงมักควบคู่ไปกับการสร้างวัดนั่นเอง

ชุมชนท้องถิ่นใดที่มีขนาดและความพร้อมของการตั้งขึ้นเป็นเมืองจึงมักมีวัดเกิดขึ้นตามมา ดังเกิดวัดเทพกระษัตรีขึ้นที่บ้านดอน วัดพระนางสร้างขึ้นที่บ้านเคียน วัดห้วยางที่บ้านท่าเรือ(ปัจจุบันคือบริเวณพื้นที่สร้างเป็นพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติถลาง) วัดบางโรงที่บ้านบางโรงปัจจุบันเป็นสถานีตำรวจบางโรงซึ่งยังพอเห็นซากกำแพงเมืองเก่าอยู่ วัดเมืองใหม่ที่บ้านเมืองใหม่ ปัจจุบันมีศาลหลักเมืองหลักหนึ่งตั้งอยู่(และการตั้งเสาหลักเมืองก็มักสร้างขึ้นเมื่อเกิดลักษณะชุมชนเมืองขึ้นในถิ่นนั้นๆ เช่นเดียวกับการกำเนิดวัด) ส่วนคนไทยที่หนีจากเมืองถลางไปตั้งรกรากอยู่ที่บริเวณบ้านเขาน้อยต่อมาเมื่อพัฒนาเป็นชุมชนที่หนาแน่นก็เกิดวัดเขาน้อยขึ้น พวกที่หนีข้ามเทือกเขาพันธุรัตน์ไปทางบ้านไม้เรียบ เขตกะทู้ ก็ไปสร้างวัดไม้เรียบและวัดทุ่งใหม่(ปัจจุบันร้างไปแล้วทั้งสองวัด)ขึ้น และเช่นเดียวกับพุทธศาสนิกชนชาวไทย ญาติมิตรที่เป็นอิสลามิกชน คริสต์ศาสนิกชน และศาสนิกชนชาวจีน เมื่อชุมชน

เป็นหลักแหล่งแล้วก็จะสร้างศาสนสถานและ
สืบรักษาประเพณีทางศาสนาของตนไว้ตาม
วิวัฒนาการของสังคมเช่นกัน

จึงกล่าวได้ว่า ความเจริญของเมือง
ย่อมเกิดขึ้นพร้อมกับความหนาแน่นและ
โภคทรัพย์ของท้องถิ่นนั้นๆ หากแต่ความ
เข้มแข็งของท้องถิ่นนั้นๆ ย่อมมีรากฐานจาก
ความมั่นคงในทางสังคมและวัฒนธรรม อันมี
ศาสนสถานเป็นศูนย์กลางทั้งทางจริยธรรมและ
การศึกษาเป็นองค์ประกอบหลักในการพัฒนา
ดังเช่นเมืองถลางนี้

ผู้เขียนใคร่ขอให้พุทธศาสนิกชนโปรด
ศึกษาหลักพุทธธรรมในพระพุทธานุศาสนานี้ที่ถูกต้อง
ต้องให้ถ่องแท้ ทำความเข้าใจพลวัตหรือ
การเปลี่ยนแปลงทางสังคม และปฏิบัติตาม
หลักและการเปลี่ยนแปลงนั้น (รวมทั้งทำความเข้าใจ
เข้าใจในศาสนานิกายของเพื่อนต่างศาสนิกที่
อยู่ร่วมกันด้วย) เราก็จักดำรงรากฐานแล้วต่อย
อดทางวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่าของเราและ
วิถีชีวิตที่มีคุณประโยชน์ อันจะสามารถรักษา
ความถูกต้องแก่ตัวเรา ครอบครัว ญาติมิตรและ
สังคม ในฐานะศาสนิกชนได้อย่างสมสมัย
โปรดเชื่อเถิดว่าเราเป็นผู้มีโชคที่ได้เกิดมาพบ
พุทธศาสนาที่ยั่งยืนและผ่านการพิสูจน์สั่งธรรม
มายาวนาน ได้รับการยอมรับในทางสากล

ยิ่งขึ้น ดังนักวิทยาศาสตร์เอกของโลกกล่าวว่า
“ศาสนาในอนาคตจะเป็นศาสนาที่
เกี่ยวกับจักรวาลที่อยู่เหนือพระเจ้าส่วนตัว
หลีกเลี่ยงลัทธิทฤษฎีเกณฑ์ที่ไร้ข้อพิสูจน์ ควร
ครอบคลุมธรรมชาติและจิตวิญญาณ ควร
ตั้งอยู่บนรากฐานของศาสนาที่เกิดจาก
ประสบการณ์ของทุกสิ่งที่สร้างเอกภาพอันมี
ความหมาย ซึ่งพระพุทธานุศาสนาดูเหมือนจะมี
สิ่งเหล่านี้อยู่” “The religion of the future
will be a cosmic religion. It should
transcend personal god and avoid
dogma and theology covering both the
natural and the spiritual, It should be
based on a religion sense arising from
the experience of all things of natural
and spiritual as a meaningful unity.
Buddhism answers this description if
there is any religion that could cope
with modern scientific needs it would
be Buddhism.” (อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์
นักวิทยาศาสตร์แห่งสหประชาชาติ กล่าวเรื่อง
“วิทยาศาสตร์กับพุทธศาสนา” ณ มหา
วิทยาลัยพรินซ์ตัน รัฐนิวเจอร์ซีย์ เมื่อ 19
พฤษภาคม 2482-คัดแปลโดยผู้เขียน)

HISTORY OF BUDDHISM IN PHUKET

Light in Phuket

Ratanajanto

Translated to English :

Wasu Koysiripong

Bangyai Creek in the middle of Phuket Town after 1907; In those days, the creek was so wide that a Chinese junk could make a U-turn in it.

.คลองบางใหญ่กลางเมืองภูเก็ตหลังพ.ศ.2450 สมัยนั้นลำคลองมีขนาดกว้าง เรือสำเภา กลับลำได้

Last time, I wrote about the history of Buddhism in Phuket that Buddhism came to Phuket together with the founding of Thalang Town as a result of the expansion of trading posts of the Ayutthaya Kingdom into the West coast of the South by using temples as the symbol of urbanization. Therefore, the increasing number of temples is a good indicator of the expansion of the urban area. As the prosperity of Thalang or Phuket in that era was well known to the surrounding communities, when Myanmar launched a full scale attack on Siam known as the 9 Armies' Wars, they had to dispatch one army to particularly attack Thalang in 1785. However, the residents of Thalang fought fiercely and were successful in resisting and expelling the enemies.

Apart from the manpower and the modern weapons that Thalang had purchased and collected, war strategies from the wisdom of the leaders of Thalang were also a factor of the victory.

If we look back to 1809, when Myanmar re-attacked Thalang, at that time Thalang was located at Tharuea Village, which had a short river that was generally called Tharuea Creek. This time Myanmar didn't want to occupy the whole town, but only wanted to retaliate and looted the town of its wealth and manpower. Once the war ended, they captured the residents and sacked the town before retreating. The survivors dissipated in many directions. Some fled to Phang-nga and founded Thalang community. Some crossed

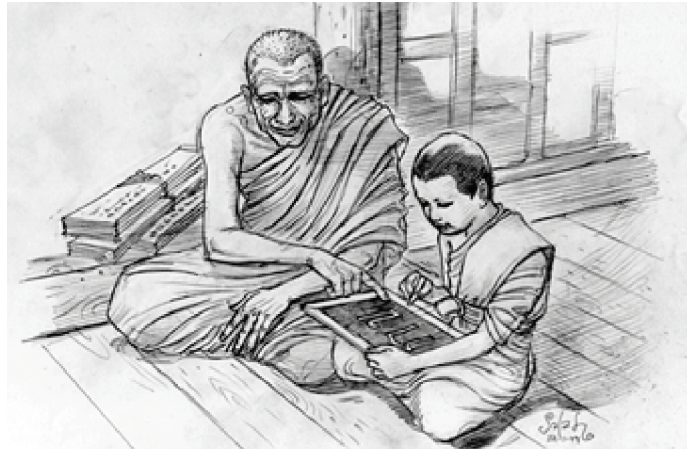
Phanthurat hill to resettle in Kathu, part of who proceeded to Chalong. Those who finally settled in Kathu resided along Kathu Creek. This creek back then should have been as big as Bangyai Creek in Thalang, and similarly futile. The area was full of animals, hills, bush and arable land. Most importantly, the area was more abundant in tin than Thalang. The settlers still called this creek “Bangyai Creek” to console themselves that they still lived somewhere like Thalang. This creek originates from Kathu Waterfall. The residents should have roamed along this creek after a flood. At later time, mining was done on both banks along this creek. The economy got better and the community got denser.

In the aspect of religion, Thalang was influenced by an official sent from Nakhon Srithammarat to govern a nearby town, i.e. Jom Naikong of Takuathung whose wife was called Bunkerd (Or Nun Bunkerd as she should have probably been educated and ordained as a nun at a later time). Jom Naikong had a son called Mom Sriphakdee or Phra Phakdeephuthorn (the husband of Lady Jun as mentioned in the previous issue). Mom Sriphakdee was probably well educated like other officials’ heirs for the purpose of inheriting the position.

It is known that temples in

those days usually served as the center of a local community. Apart from their religious purpose, temples were veritable schools for children, in both earthly and dharmic matters. The Thais in those days often used the term “buad-rien”, which means “ordain and get educated”. Temples were also places of social activities and religious rites for communities. Sometimes, temples also functioned as health centers that gave both physical and mental therapies to the people. Therefore, urban development was typically coupled with the building of temples. Which community was big and urban enough, that community would get a temple constructed, such as Thepkasattree Temple of Don Village, Phranangsang Temple of Kien Village, Huayang Temple of Tharua Village (the area where Thalang National Museum is today), Bangrong Temple of Bangrong Village where Bangrong Police Station is today (a remnant of the city wall can still be seen), Muangmai Temple of Muangmai Village where a town shrine is erected today (the erection of a town shrine usually occurs when a community is formed in the same way as the construction of a temple). The Thais who fled from Thalang to Khaonoi Village later formed a dense community and built Khaonoi Temple. Those who crossed Phanthurat Hill to

Mairieb Village in Kathu built Mairieb Temple and Thungmai Temple (these two temples are today deserted). In the same way as Buddhist residents, Muslim, Christian and Chinese residents also built their places of worship to conserve their religious traditions as the society evolves.

In the past, Buddhist monks provided education in the temple.

สมัยก่อนพระภิกษุจะสอนหนังสือภายในวัด

It can be said that the urbanization occurs as a result of the increasing population density and the wealth of a community. Nevertheless, the strength of the community is rooted in its social and cultural stability, which is centered around places of worship which provide education and keep morality as the main components of development. Thalang Town is an example.

The author would like Buddhists to learn Buddhism in the correct way and in depth in order to understand the evolution or changes in the society and act according to the principles and those changes (including understand other religions of those who live together with us). With this understanding, we will then be able to conserve our root and develop our valuable culture and beneficial lifestyle, which will be able to keep us, our family, relatives, friends and the

society in the up-to-date path of the righteous. Please believe that we are lucky that we met Buddhism that has been proven to be true and overtime receives more and more recognition worldwide as a leading World scientist has said:

“The religion of the future will be a cosmic religion. It should transcend personal god and avoid dogma and theology covering both the natural and the spiritual, It should be based on a religion sense arising from the experience of all things of natural and spiritual as a meaningful unity. Buddhism answers this description if there is any religion that could cope with modern scientific needs it would be Buddhism.” (Albert Einstein lectured about “Science and Buddhism” at Princeton University, New Jersey on 19 May 1939 – referenced by the author)

ชีวิตใหม่หลังปีใหม่

พระไพศาล วิสาโล

ความสุขมิได้อยู่ไกลตัวเลย หากมองเป็นก็ เห็นสุขอยู่รอบตัว ที่จริงความสุขมีอยู่กับเรา ตลอดเวลาอยู่แล้วเป็นแต่เรามองไม่เห็นเอง ไม่ต้องดูอื่นไกล การที่เราได้กินอิ่ม นอนอุ่น มี สุขภาพดี นับเป็นความสุขของชีวิต แต่เรามัก ไม่ตระหนักความจริงข้อนี้จนกว่าจะสูญเสีย สิ่งเหล่านั้นไป ต่อเมื่อเราล้มป่วยจึงได้คิดว่า ตอนที่ไม่เจ็บไม่ป่วยนั้นเป็นสุขอย่างยิ่งแล้ว

เรามักเข้าใจว่าความสุขจะเกิดขึ้นได้ต่อ เมื่อร่ำรวย มีคนรัก มีงานดี มีตำแหน่งสูง ฯลฯ การมองเช่นนั้นคือการเอาความสุขฝากไว้กับ อนาคต เราไม่ควรจะรอให้ได้สิ่งเหล่านั้นก่อน ถึงจะมีความสุข สิ่งสำคัญกว่าก็คือมีความสุข อยู่ในปัจจุบัน ถึงแม้ไม่มีสิ่งเหล่านั้นอยู่ตอนนี้

เราก็มีความสุขได้ เพราะสุขที่แท้นั้นมีอยู่แล้ว ในใจเรา

หากวางใจเป็นก็สามารถมีความสุขได้ ในทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะมึนหรือจน ได้หรือเสีย พบหรือพราก อะไรเกิดขึ้นกับเราไม่สำคัญ เท่ากับว่าเรามองหรือรู้สึกกับมันอย่างไร ถ้าเรา มองว่าอนิจจังเป็นธรรมดาของชีวิต ไม่ว่าจะอะไร จะเกิดขึ้นกับเราก็ทำให้เราเป็นทุกข์ไม่ได้ แม้สิ่ง นั้นจะเป็นความตายก็ตาม ในทำนองเดียวกัน ถ้ารู้จักมองในแง่บวก ความป่วยก็กลายเป็น คุณ เคราะห์ก็กลายเป็นโชค

กุญแจสู่การบรรลุความสุขในปัจจุบันก็คือการรู้จักตนเอง トラบไตที่เรายังไม่รู้จัก ตนเอง เราก็จะเป็นทุกข์อยู่ร่ำไป เพราะได้

เท่าไรก็ไม่พอใจเสียที แม้ไม่มีใครมาทำอะไร เราเลย เราก็ยังเป็นทุกข์อยู่นั่นเอง ทั้งนี้ เพราะในสวนลิกเราทะเลาะกับตัวเองอยู่เกือบตลอดเวลา เมื่อใดที่เรารู้จักตัวเองอย่างแจ่มชัด เราจะกลับมาสัมผัสกับตัวเอง แล้วความสุขที่เคยสูญเสียไปก็จะกลับคืนสู่ชีวิตเรา

น่าเสียดายที่ทุกวันนี้ผู้คนมองข้ามความจริงข้อนี้ไป กลับไปให้ความสำคัญกับสิ่งนอกตัว โดยเฉพาะสิ่งเสพสิ่งบริโภคนและเทคโนโลยี ด้วยความเข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นจะให้ความสุขที่แท้แก่ตนได้ แต่เราลืมไปว่าไม่มีอะไรที่ได้มาเปล่าๆ เราต้องแลกอะไรบางอย่างเสมอเพื่อจะได้สิ่งที่ปรารถนา อะไรบางอย่างนั้นอาจเป็นเงินทอง ความเหนื่อยยาก หรือเวลา อยากรู้ความสงบก็ต้องยอมเสียเวลาเดินทางไปที่สงบ อยากรู้ความสบายก็ต้องยอมเสียเงินเงินซื้ออุปกรณ์อำนวยความสะดวก แม้บางอย่างจะได้ฟรี แต่ยังมีมูลค่ามากเท่าไร ก็ยังมีภาระต้องดูแลรักษา บางอย่างที่เราต้องแลกไปนั้นอาจมองไม่เห็นชัดจนเวลาล่วงเลยผ่านไปจึงค่อยตระหนัก เช่น อยากรู้ชีวิตที่สะดวกสบายในเมืองก็ต้องสูญเสียชีวิตที่สงบ เนียบช้าและใกล้ชิดกับธรรมชาติ รวมทั้งต้องเจอกับความไม่ปลอดภัยและมลภาวะนานาชนิด

สิ่งเสพสิ่งบริโภคนให้ความสุขและรสชาติแก่ชีวิตก็จริง แต่เราก็ต้องสูญเสียสิ่งต่างๆไปมากมาย นอกจากเงินแล้ว เรายังต้องเสียเวลาที่มีอยู่ในโลกนี้อย่างจำกัดไปกับการแสวงหา ดูแลรักษาและใช้มัน ยิ่งซื้อแพงก็ยิ่งต้องเสียเวลาในการใช้มัน หากไม่ก็จะรู้สึกว่ามันคุ้ม แต่สิ่งที่ตามมาคือมีเวลาเหลือน้อยลงสำหรับสิ่งที่มีคุณค่าอื่นๆ เช่น การออก

กำลังกาย การพักผ่อน การมีเวลาอยู่กับพ่อแม่และลูกๆ จนกระทั่งเวลาที่จะอยู่กับตัวเองก็แทบไม่มี สภาพดังกล่าวเกิดขึ้นแม้กับอุปกรณ์ที่น่าทึ่งเวลาให้เรา เช่น รถยนต์ ดังที่เห็นได้ทั่วไปทุกวันนี้ เราเสียเวลาไปกับรถยนต์มากมายเพียงใด แค่เวลาที่เสียไปกับการหาเงินเพื่อผ่อนรถและซื้อน้ำมันมาใส่รถก็มากโขแล้ว

แต่มีอีกสิ่งหนึ่งที่เราสูญเสียไปโดยแทบไม่รู้ตัว นั่นก็คืออิสรภาพทางใจ ยิ่งพึ่งพาความสุขและสะดวกสบายจากสิ่งเสพมากเท่าไร เราก็ยิ่งผูกติดและตกเป็นทาสของมัน แทนที่มันจะเป็นของเรา เรากลับเป็นของมัน คอยนึกเป็นห่วงมัน และยอมให้มันครองใจจนเป็นภาระที่หนักอึ้ง แม้มันเสียหรือหายไป ก็ยังปล่อยวางไม่ได้ บางคนถึงกับยอมตายเพื่อปกป้องรักษามัน

ในยุคที่ผู้คนเชิดชูเสรีภาพและเรียกร้องอิสรภาพจากการครอบงำของผู้อื่น เรากลับยอมสูญเสียอิสรภาพทางจิตใจให้แก่สิ่งเสพและเทคโนโลยี จนแทบอยู่ไม่ได้หากขาดมัน ผู้คนเป็นอันมากเอาความสุขและความมั่นคงของตัวเองไปผูกติดกับมัน เพราะเชื่อมั่นจะทำให้เป็นสุขและตัวตนมั่นคงได้ แต่ชีวิตกลับยิ่งขาดความสุขและตัวตนรู้สึกไร้ความมั่นคงมากขึ้น จะว่าไปแล้วลึกไปกว่าการตกเป็นทาสของสิ่งเสพและเทคโนโลยี ก็คือการตกเป็นทาสของความยึดติดในตัวตนนั่นเอง เป็นเพราะความยึดติดถือมั่นในตัวตน มนุษย์เราจึงพยายามแสวงหาและครอบครองสรรพสิ่งทั้งรูปธรรมและนามธรรม ด้วยความปรารถนาและยึดมั่นสำคัญหมายว่ามันเป็นเราและของเรา

อิสรภาพของชีวิตที่แท้จริงนั้นมิได้อยู่ที่การไม่มีอะไรเลย หากเกิดขึ้นได้เมื่อจิตใจไม่พึ่งพาและยึดติดความสุขจากสิ่งเสพและเทคโนโลยีทั้งปวง เพราะรู้ว่ามันไม่จริงยังยืนต้องแลกกับภาระซึ่งทำให้เป็นทุกข์ และไม่สามารถเป็นที่พึ่งพาได้อย่างแท้จริง อิสรภาพของชีวิตเกิดขึ้นเมื่อเราสามารถเข้าถึงความสุขอันประณีตจากภายในจนแลเห็นว่าความสุขจากวัตถุสิ่งเสพนั้นทั้งหยาบและเข้มข้นระคนด้วยทุกข์ ยิ่งสามารถประจักษ์ถึงสัจธรรมจากการเพ่งพินิจภายในจนแลเห็นว่าความยึดติดถือมั่นในตัวตนเป็นรากเหง้าแห่งพันธนาการและ

ความทุกข์ทั้งปวง การเป็นอิสระจากความยึดติดถือมั่นในตัวตนจึงจะเกิดขึ้นได้ และนั่นคือการบรรลุถึงชีวิตอิสระอย่างสมบูรณ์

ปีใหม่นี้หากจะหวังสิ่งใหม่ก็อย่าหวังเพียงได้สมบัติชิ้นใหม่ หากควรมองให้ไกลไปถึงชีวิตใหม่ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยใจที่ใหม่ ใหม่ในการมองโลกและใหม่ในการมองตน จนเห็นว่าไม่มีอะไรที่ประเสริฐกว่าการมีชีวิตที่อิสระจากความยึดติดถือมั่นในตัวตน

ขอให้ทุกท่านก้าวหน้าบนวิถีแห่งชีวิตอิสระตลอดปีใหม่นี้

New Life after New Year

Phra Paisal Visalo

Translated to English : Wasu Koysiripong

Happiness isn't anywhere afar, if we know how to see it, we will find it around us. Indeed, happiness is always with us, but we can't see it. We don't need to look at other things. That we have enough to eat, that we can sleep well and that we are in good health are already happiness of life. Yet, we usually don't realize this truth until we lose these things in life. Once we fall ill, we just begin to know how happy we were when we were healthy.

We often understand that happiness can emerge only when we are wealthy, have a lover, have a good job, have a high position etc. When we

have this kind of expectation, we bind our happiness with the future. It shouldn't be that we get these things first before we have happiness. A more important thing is the happiness of the presence. Though we still don't have those things, we already have happiness because the true happiness always exists in our mind.

Once we know how to correctly position our mind, we can have happiness in every situation no matter when we are rich or poor, no matter when we get or lose, no matter when we meet someone or depart from him/her. Whatever happens to us is not as

important as how we view or feel it. If we see that uncertainty is a common thing in life, not matter what happens to us, even death, we will not suffer. In the same way, if we view the World positively, illness is also beneficial, bad lucks can turn good lucks.

The key to happiness of the presence is to know ourselves. So long as we don't know ourselves, we will always suffer because no matter how much we get, we won't be satisfied. Though nobody has done any harm to us, we will still suffer. Deep in our mind we quarrel with ourselves almost all the time. Once we know ourselves clearly, we will have peace with ourselves; then our long-lost happiness will return to us.

It is a pity that today people often overlook this truth, but give importance to things outside their mind especially consumables and technologies; with a misunderstanding that those things will give them true happiness. Yet, they forget that nothing can be obtained for free. We always have to exchange something for something we long for. What we have to exchange for those things may be wealth, tiredness or time. If we want peace, we have to sacrifice time to travel to a quiet place. If we want comfort, we will have to sacrifice money to buy facilities. Though some things can be obtained for free, the more it is worth, the more the

maintenance burden. Some of what we sacrifice may not clearly be seen. Once time passes, we just realize such as if we want a convenient urban lifestyle, we have to lose the lifestyle that is peaceful, slow and close to nature; and we have to live with various kinds of insecurity and pollution.

It is true that consumables give transient happiness and taste to life, but we have to sacrifice many things for them. Apart from money, we have to sacrifice the limited time of our life in the World to acquire, maintain and utilize them. The more expensive they are, the more amount of time we have to spend on using them, or we will not feel they are worthwhile. Yet, what follows suit is the less time we have for other valuable things such as physical exercise, rest, time with family, or even time to spend with ourselves. This condition occurs even with the equipment that seemingly saves our time such as automobiles. We can generally witness how much time we spend on our automobiles. Only the time we spend on earning money to pay installments and buy petrol for our car is already a lot.

Another thing we lose without even realizing it is the freedom of the mind. The more we rely on consumables for happiness and convenience, the more we are attached to them and enslaved by them. Instead of them belonging to us,

we belong to them. We are concerned about them and let them occupy our mind and become our heavy burden. Even when they are lost or destroyed, we still cannot put them down. Some of us can die to protect them.

In this era, we call for liberty and freedom from others' oppression, but willingly lose our mental freedom to consumables and technologies. We almost cannot live without them. Many of us bind personal happiness and security with them as we believe that they will give happiness and security. Yet, the more we do that, the more we lack happiness and security. Deeper than being enslaved by consumables and technologies is being a slave of ego. Because of ego, we humans try to seek and occupy a variety of tangible and intangible things, with wishes and understanding that they are us and ours.

The true freedom of life is not with possessing nothing. Once the true freedom of life emerges, when the mind doesn't depend on or isn't

attached to all those consumables and technologies as it knows that they are not eternal and to get them, one must bear a burden that causes unhappiness, and those things cannot truly be depended upon. Freedom of life occurs when we can get into the delicate happiness from the inside until we see that happiness from those materials is rough and filled with suffering. Especially when we realize the truth by looking into our own mind until we see that the ego is the root of all chains and sufferings, we shall be free from our ego and achieve a completely free life.

In this new year, if you should make any wish, do not wish to get a new treasure; do view your new life that can occur with a new mind that has new views of the World and of yourself, until you see nothing more important than having a life free from the ego.

I wish everyone progress well on the path of a free life in this New Year.

พุทธศาสนากับการพัฒนา(2)

ส.ศิริรักษ์

การปฏิบัติศาสนธรรมในความหมายของผู้เขียน เป็นการเจาะเข้าสู่หัวใจของศาสนา ไม่ใช่เพียงติดอยู่ที่สิ่งไร้สาระและงมงาย เหมือนเช่นชาวพุทธผู้ไม่ยอมตบยุง แต่ให้กู้เงินโดยมีอัตราดอกเบี้ยสูง หรือเหมือนคริสเตียนซึ่งไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ ในขณะที่เดียวกับที่ดำเนินธุรกิจอย่างคดโกง แม้กระทั่งเอากำไรเกินควรในการขายข้าวซึ่งนำไปเลี้ยงเด็กกำพร้า หรือเหมือนชาวมุสลิมซึ่งไม่กินหมู แต่ทำตนเองให้มัวหมองโดยสิ่งชั่วและมากด้วยกามราคะและให้การสนับสนุนนักการเมืองผู้หลอกลวงประชาชนด้วยเครื่องมือต่างๆ เพราะผู้แสรังทำเหล่านี้ใช้ไหมที่ทำให้คนหนุ่มสาวหันหลังให้กับศาสนาเหมือนที่ชาวฮินดูผู้หนึ่งกล่าวว่าวิธีการของพ่อของเขาไม่ซื่อสัตย์เอาามากๆ แต่นั่นไม่เป็นไร เพราะว่าพ่อเขาเคร่งครัดในศาสนาถือบุญจาริก สวดสังวัธยายมนต์และลงอาบน้ำในแม่น้ำคงคาเพื่อล้างบาป

ศีลธรรมเป็นจุดยอดของศาสนา แต่ต้องมีศีลธรรม และความเหมาะสมเป็นฐาน มิฉะนั้น ศาสนาจะเป็นยาเสพติดหรือหน้ากากสำหรับคนชั่วที่ใช้เก็บเกี่ยวเอาผลประโยชน์จากคนที่โง่กว่า เมื่อระบบเศรษฐกิจซึ่งมีฐานอยู่บนทุนนิยม ทำให้ความโลภทวีขึ้น ทั้งในหมู่ผู้ผลิตและผู้บริโภค ควรหรือที่ศาสนาไหนจะสนับสนุนมัน

ผู้ผลิตต้องการหาทางลงทุนที่จะทำ

ให้เกิดผลตอบแทนสูงสุด โดยไม่คำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติที่สูญหายไป หรือคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าสินค้าที่ผลิตนั้นเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย ในขณะที่ 80-90 ของประชาชนในโลกมีปัจจัยยังชีพไม่เพียงพอ ถ้าหากเขาตระหนักถึงผลกำไรมหาศาลที่เขาจะได้จากการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการผลิตสินค้าฟุ่มเฟือยเพื่อคนเพียง 1% เขาคงมีความสุขมากที่จะได้ทำเช่นนี้ เมื่อส่วนหนึ่งของโลกมีข้าวโพดหรือข้าวสาลีมากเกินไป เขาก็จะเผามันทิ้ง เพื่อให้ราคาสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศด้อยพัฒนาเรามองเห็นได้ถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรม เช่น โรงแรมการทอเย็บ และสถานเริงรมย์ต่างๆ มากกว่าที่จะส่งเสริมเกษตรกรรมหรือการผลิตสินค้าบริโภคที่จำเป็น เช่น ยารักษาโรค ทั้งนี้เพราะประเทศที่ก้าวหน้าเป็นผู้กุมตลาดเอาไว้

ระบบทุนนิยมมุ่งที่ผลกำไร ไม่มุ่งในความผาสุกของสังคม นักทุนนิยมอาจจะใจบุญสุนทาน トラบเท่าที่คนส่วนใหญ่ยังอยู่ภายใต้ความควบคุมของเขา แต่เนื่องจากผลกำไรคือเป้าหมายของเขา เขาจึงเอารัดเอาเปรียบในทุกทาง ตั้งแต่คนงานจนถึงผู้บริโภค การเอารัดเอาเปรียบก็ต่างระดับออกไป ในประเทศที่สหภาพกรรมกรเข้มแข็ง และข้าราชการซื่อสัตย์และมีประสิทธิภาพและผู้บริโภคมีองค์กรที่สามารถทดสอบคุณภาพของสินค้าเพื่อเทียบกับราคา ผู้ผลิตจะต้องมีจริยธรรมที่สูงขึ้น ในประเทศที่

สิ่งเหล่านี้ไม่มี ความคดโกงก็มากขึ้น

ผู้บริโภคมีความต้องการในระดับปานกลาง นอกจากเขาจะถูกกระตุ้นให้อยากได้อีกซื้อ แต่ในระบบทุนนิยม สื่อสารมวลชนถูกใช้เพื่อกระตุ้นให้ต้องการในสิ่งที่ไม่จำเป็น ผู้บริโภคถูกบังคับให้เลือกสินค้าชนิดเดียวกันแต่ต่างเครื่องหมายการค้า ผู้บริโภคต้องตกเป็นเหยื่อของการโฆษณา คำกล่าวที่ว่า ทุนนิยมให้เสรีภาพในการเลือก เป็นสิ่งที่ไม่เป็นจริง เพราะในหลายๆส่วน บริษัทโฆษณาเป็นผู้กำหนดว่าจะขายอะไร และโดยร่วมมือกับองค์กรและบรรษัทข้ามชาติ หลอกลวงประชาชนอย่างแยบยลจนไม่รู้สึกรู้ว่าถูกหลอกลวง นี่ไม่ใช่เสรีภาพที่แท้จริง ในประเทศที่อยู่ภายใต้ระบบเผด็จการอย่างน้อยที่สุด ประชาชนยังรู้ว่ารัฐบาลกำลังโฆษณาชวนเชื่อเพราะสิ่งเหล่านั้นค่อนข้างเห็นง่าย แต่การโฆษณาหรือการตกแต่งแปลกๆใหม่ๆ ที่ยุยงส่งเสริมความอยากทำให้ยากที่จะรู้ว่าเป็นการหลอกลวงชนิดหนึ่งในประเทศเหล่านั้น ที่ที่ไฟฟ้าไปถึง แทบทุกบ้านอยากที่จะมีโทรทัศน์ทุกๆที่อยากจนโทรทัศน์มีส่วนสำคัญในการหลอกลวงสาธารณชน เพราะเป็นเครื่องแสดงสถานะคล้ายกับเป็นการยกสถานะของตน ดังนั้นชาวบ้านอาจจะขายที่ของตัวเองเพื่อซื้อโทรทัศน์นี้เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของเล่ห์เหลี่ยม ที่จะทำให้ชาวบ้านซื้อ

ประชาชนทั่วไปดูเหมือนว่า เป็นพัฒนาการของคนจน จากการที่ตนสามารถมีสินค้าใหม่และแพงเพิ่มขึ้น เพราะว่าความอยากเป็นแรงผลักดันของพัฒนาการชนิดนี้ จึงเป็นเหตุให้เกิดความประสงค์ที่ก้าวก้าวและความขัดแย้งประชาชนเอาไรต์เอาเปรียบและกดผู้อื่นลง

หลอกลวง คดโกง และเล่ห์เหลี่ยมย่อมตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นับเป็นแบบแผนของชีวิตแห่งวัตถุนิยมจริงๆของชาติที่เคยเป็นที่รู้จักว่า ประชาชนยิ้มแย้มแจ่มใส ยอมรับพัฒนาการชนิดนี้กันกระนั้นหรือ

เป็นความจริงว่ามีหลายหนทางที่จะแก้ไขภาพพจน์เลวๆ ของลัทธิทุนนิยมได้บ้างอย่างน้อยที่สุด เมย์นาร์ด เคนส์ (Maynard Keynes) แห่งอังกฤษ ก็พยายามที่จะแก้ไขภาพพจน์นี้ โดยสอดแทรกสังคมนิยมลงไปบ้าง เขาพยายามที่จะลดความทะยานอยากในวัตถุ และให้นักทุนนิยมมีการมองเป้าหมายอื่นนอกจากผลกำไร ดังนั้นเขาจึงใช้กำไรส่วนหนึ่งเพื่อประโยชน์ของสังคม แต่ทุนนิยมก็ยังคงเป็นทุนนิยม ถึงแม้ว่านักทุนนิยมจะช่วยเหลือเพื่อนบ้านบ้าง แต่โดยพื้นฐานแล้ว เขาเห็นแก่ตัว และเขาเพียงแต่พยายามที่จะบิดเบือนความจริงมากกว่าที่เคยเป็นเท่านั้น วิธีชีวิตของเขายังเน้นอยู่ที่ความสุขทางวัตถุและชื่อเสียงเกียรติยศ เพียงแต่ไม่แสดงออกอย่างเด่นชัดเหมือนแต่ก่อนเท่านั้น

วิถีชีวิตเช่นนี้จะเป็นที่ยอมรับของชาวพุทธได้ละหรือ เราจะยอมรับทฤษฎีของเวเบอร์ (Weber) หรือไม่ก็ตาม แต่มันเป็นความจริงที่ว่าทุนนิยมเติบโตและแพร่ขยายในสังคมชาวคริสต์ก่อน และยิ่งทุนนิยมเบ่งบานขึ้นเท่าไร สังคมนั้นก็ยิ่งห่างจากพระคริสต์มากเท่านั้น ในปัจจุบัน ทุนนิยมเริ่มที่จะเบ่งบานในสังคมพุทธ ถึงแม้ว่าบรรพชนของไทยจะถูกบังคับให้ยอมรับมันก็ตาม แต่เราหรืออย่างน้อยที่สุดผู้มีอำนาจในเมืองไทย ก็นิยมยินดีกับทุนนิยมจนถึงกับวางแผนพัฒนาการตามแนวทุนนิยมเช่นนี้แล้วเขายังจะเป็นชาวพุทธหรือ

ที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือผู้นำทางศาสนาส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นพระสงฆ์ในพุทธศาสนา หรือบาทหลวงในคริสตศาสนา ล้วนเข้ากับทุนนิยมทั้งสิ้น ถึงตรงนี้เราควรตั้งข้อสังเกตไว้ด้วยว่า ไม่เฉพาะแต่ระบบทุนนิยมเท่านั้นที่มุ่งจะเพิ่มผลรวมของประเทศ ประเทศสังคมนิยมในยุโรป ตะวันออกก็ใช้มาตรฐานอันเดียวกัน ในการวัดผลสำเร็จของพัฒนาการ ที่เป็นเช่นนี้เพราะรัสเซียซึ่งเป็นพี่เบิ้มในแนวสังคมนิยมได้นำทางมาก่อนด้วยการวางแผนพัฒนาเช่นนี้

ในแง่แห่งคุณค่าของมนุษย์ ประเทศซึ่งสวามิภักดิ์ต่อวัตถุนิยมมีผลลัพธ์เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะประเทศนั้นๆ จะอยู่ค่ายไหนก็ตาม อีริค ฟรอมม์ (Eric Fromm) กล่าวว่า “รัสเซียคิดว่าตนเองเป็นตัวแทนของสังคมนิยมเพราะว่าเขาใช้ค่านิยมของมาร์กซ์ โดยไม่ตระหนักถึงว่าระบบสังคมของเขานั้นใกล้เคียงกับประเทศทุนนิยมที่พัฒนาแล้วอย่างไร ในอีกทางหนึ่งประเทศตะวันตกเชื่อว่าตัวเองเป็นตัวแทนของปัจเจกนิยมซึ่งส่งเสริมให้แต่ละคนมีความริเริ่มด้วยตนเอง และคิดว่าเป็นอุดมคติของตน แต่แล้วก็มองไม่เห็นว่าเป็นจริงแล้วสถาบันทางสังคมของเราหลายต่อหลายสถาบันก็คล้ายคลึงกันสถาบันในลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งเรารังเกียจอยู่”

พัฒนาการซึ่งมีเป้าหมายพื้นฐานที่ปริมาณ มีจุดอ่อนหลายประการดังที่ได้ชี้ให้เห็นแล้ว และไม่ใช่ว่านักเศรษฐศาสตร์จะไม่รู้ถึงจุดอ่อนนี้ ดังเช่นที่เคนส์พยายามที่จะแก้ไขจุดอ่อนของทุนนิยมมาแล้ว หรือเมื่อเร็วๆ นี้ที่สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาการของสังคมแห่งสหประชาชาติได้พยายามหาทางที่จะทำให้รายได้ของประชาชนในสังคมเท่าเทียมกัน เป็น

ความพยายามที่น่าสรรเสริญและควรที่จะสนับสนุน แต่จนถึงปัจจุบัน แผนการนั้นประสบความล้มเหลว

สถาบันดังกล่าวได้เสนอรายการ 77 รายการ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต่อการพัฒนา ตัวอย่างเช่นความมีอายุยืน ปริมาณวิตามินที่เพียงพอในอาหาร จำนวนนักเรียนซึ่งกำลังเรียนอยู่ในโรงเรียน จำนวนประชากรที่ใช้ไฟฟ้า อัตราส่วนระหว่างอาคารและประชากร โอกาสที่สามารถจะมีวิทยุและโทรทัศน์ ปริมาณของผลิตผลทางการเกษตรที่สัมพันธ์กับจำนวนเกษตรกรหญิง การใช้เงินตราในการแลกเปลี่ยนอาหาร และอื่นๆ เป็นที่เข้าใจว่าถ้ารายการเหล่านี้มากขึ้นและดีขึ้น พัฒนาการก็จะไปได้ไกล นั่นหมายความว่า สถาบันนี้พยายามที่จะให้ประเทศสมาชิกของสหประชาชาติพ้นจากปัญหาการว่างงานโดยเร่งการพัฒนาเพื่อเพิ่มรายได้ประชาชาติ และเพื่อนำประเทศเหล่านั้นให้มีการกระจายรายได้อย่างยุติธรรม

นี่เป็นการก้าวไปข้างหน้า แต่กระนั้นก็ยังไปไม่พ้นค่านิยมของพัฒนาการเชิงปริมาณ การวัดผลเป็นไปในแง่ของปริมาณ รายการทั้ง 77 รายการไม่สามารถใช้วัดคุณภาพของชีวิตได้เลย และวิธีนี้ยังมุ่งคำนึงถึงวิธีการในการเพิ่มผลิตผล โดยตั้งบนสมมติฐานที่ว่า ยิ่งผลิตมากยิ่งดี トラบเท่าที่มีการกระจายผลผลิตอย่างเพียงพอ

ดังนั้นเราอาจกล่าวได้ว่าข้อผิดพลาดของพัฒนาการอยู่ที่การวางเป้าหมายที่ปริมาณ พยายามที่จะวัดผลในแง่วัตถุและ “ความทันสมัย” วิธีคิดแบบนี้มีรากเหง้าในยุโรปตะวันตก ในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรม แต่ไม่มีการตั้งคำถามว่าชีวิตเช่นนี้น่าปรารถนาหรือไม่ รูป

แบบทางสังคมของชาวตะวันตกถูกรับเป็นเป้าหมายอย่างง่ายดาย และคำถามเดียวที่ถามคือว่า อีกกี่ปีที่ประเทศอย่างเช่นไทยจึงจะก้าวทันอังกฤษ หรือญี่ปุ่น หรือรัสเซีย หรือสหรัฐอเมริกา

ผู้เขียนยินดีที่จะกล่าวว่า นักคิดทั้งหลายรวมทั้งนักเศรษฐศาสตร์ได้ตระหนักว่าพัฒนาการชนิดนี้ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ สหรัฐซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นดินแดนแห่งความฝันของโลกเสรีนิยม ก็เต็มไปด้วยความอยุติธรรมและความยากจน และเอารัดเอาเปรียบต่อประเทศอื่นๆ สหรัฐมีอาหารพอที่จะทำลายทิ้ง และด้วยประชากรเพียง 6% ของประชากรโลก ใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่อาจทดแทนได้ไปถึง 50% ในขณะเดียวกัน คนติดยาเสพติดมากขึ้น อาชญากรรมเพิ่มขึ้น และคุณค่าเดิมของคริสเตียนถูกละเลย สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนกำลังเกิดขึ้นในประเทศ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นตัวอย่างสำคัญสำหรับพัฒนาการชนิดนี้

เป็นที่แน่ชัดแล้วว่าโลกของเรากำลังอยู่ในวังวน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพัฒนาการเชิงปริมาณ ยิ่งไปไกลเท่าใด ปัญหายิ่งมากขึ้นและ

รวดเร็วจนแก้ไขไม่ทัน และนักเทคนิควิทยาไม่สามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ เพราะประการแรก เขากลัวว่าถ้าหากไม่มีการเพิ่มปริมาณขึ้น ทุกอย่างจะหยุดนิ่งหรือหรือไม่มีก็ทุกระบบจะยุ่งเหยิง และอาจจะถึงแก่ความหายนะ ตัวอย่างเช่นประชากรจะเพิ่มขึ้นและอาหารจะไม่เพียงพอ ซึ่งจะนำไปสู่การปะทะกัน ที่จริงอาหารมีพอถ้าหากมีการแบ่งปันกันอย่างยุติธรรม และใช้มันอย่างไม่ให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ปัญหาอยู่ที่ว่าคนที่มียากไม่ยอมแบ่งปันให้ เพราะว่าการที่สอง เขาต้องการรักษาสถานภาพแห่งความมั่งคั่งเอาไว้ เขาหวังว่าถ้าเพิ่มการผลิตขึ้นคนจนก็จะมีโอกาสได้รับเพิ่ม และมาตรฐานชีวิตก็จะดีขึ้น แต่เป็นธรรมชาติของคนเราที่เมื่ออยู่ในสถานะที่สะดวกสบาย และถึงแม้จะเห็นความยุติธรรมอยู่ แต่เราก็จะไม่สนใจมันมากนัก ถ้าหากมันไม่กระทบกระเทือนสถานภาพของเรามากนัก นอกจากนี้ ถ้าหากเราจะทำอะไรลงไป เราก็อาจจะเป็นอันตรายได้

(อ่านต่อฉบับหน้า)

Buddhism and Development is small beautiful?(2)

S.Sivaraksa

By taking one's religion seriously I mean, by getting down to the heart of religion, not simply being strict about non-essentials and presenting a false front, like those Buddhists who won't slap a mosquito but have no compunction about loaning money out at exorbitant interest, or those Christians who go to church every Sunday while they use crooked business methods, even taking excessive profit from the sale of grain to feed orphans, or those Moslems who refuse to eat pork but defile themselves by devious dealing and lasciviousness, and give support to politicians who cheat the people by various devices. Is it not because of hypocrites such as these that young people turn away from religion? As one Hindu said, his father was very dishonest, but that was all right, since he was very religious- Making pilgrimages, praying, and bathing in the Ganges to wash his sins away.

Religious truth is the pinnacle of religion, but it must have morality or decency as its base. Otherwise, religion is indeed an opiate, or a mask for evil people to use in reaping profits from those who are more stupid than they are.

When an economic system, based on a capitalistic market economy, requires increasing greed, both in the producer and

in the consumer, can any religion encourage it?

The producer must find a way to invest his money that will bring him the greatest return, without regard to the disappearance of natural resources, or to the fact that he may be producing luxury goods. While 80-90% of the people in the world do not have the basic necessities of life, if it is possible to realize a large profit by using natural resources to produce luxuries for 1% of the people, this type of developer is only too happy to do it. When one part of the world has an overabundance of corn or wheat, they gladly burn it to raise the price even higher. Especially in developing countries, one can see the emphasis given to the hotel industry, tourism, and places catering to the physical pleasures of man, rather than to agriculture or the production of the basic requirements of food, clothing and medicine, because the more advanced nations maintain control of the markets.

The capitalistic system aims for profit, not for the general welfare of the public. Capitalists may indulge in some philanthropy, as long as the majority of the people remain under their control. But since profit is their goal, they must take every advantage they can, beginning

with taking advantage of the consumers. The extent to which advantage is taken varies. In countries where labor unions are strong, where the government officials are fairly honest and efficient, and where the consumers keep up with the producers by their own organizations to test quality against price, the producers must have a higher ethical standard. In countries where these conditions do not exist, the proportion of dishonesty is higher.

Consumers ordinarily have modest desires unless they are especially stimulated to want and to buy. But in a capitalistic system the mass media are used to stimulate desire for things that are not really needed. Consumers are forced to choose between brands which in fact may be identical. The consumer becomes a victim of advertising. The claim that capitalism gives freedom to the people, by providing freedom of choice, is less than true. For advertising companies determine in large part what is to be sold, and they together with the multinational corporations deceive the people know that the government is propagandizing them, for the propaganda is usually quite crude. But deception is more difficult to perceive when it is based on the encouragement of greed, either by using fancy decoration or by advertising methods. In such countries, wherever electricity is brought, no matter how poor a family is, it feels it must buy a television set. TV plays a most important part in the deception of the public, since it is held up as a status symbol. It is pictured as improving the way of life, so that people will sell their land if necessary to buy a

TV. This is but one example of tricks to induce people to buy; time payment is another.

People seem to measure development in terms of their own personal increase in new and expensive goods. Because greed is the boss in this type of development, it causes an in cross-purposes and conflict; people increasingly take advantage of and oppress one another; swindling and crooked tricks inevitably follow. This is the truly materialistic way of life. Yet many nations admit with a rueful smile that is also the way of development.

It is true that there are ways to correct the bad image of capitalism to some extent, at least since the time when Maynard Keynes of England attempted to improve its image by injecting some socialism. He tried to reduce the lust for things and to give some purpose beyond profit to the capitalists, so they would use at least part of their profits for the benefit of society. But capitalism was still capitalism. Even though the capitalists helped their neighbors to some extent, their basic purpose was selfish, and they only tried to disguise the fact a little more than formerly. Their way of life still emphasized physical pleasure and prestige, only not quite so obviously as before.

Can this way of life be accepted by one who turns for refuge to the Buddha? Whether or not we accept Weber's theory, it is sad fact of history that capitalism grew and prospered first in Christian society. And the more capitalism flourished, the further that society

separated itself from Jesus Christ. Today capitalistic society has begun to flourish in Buddhist society. Though our Thai forebears were forced to accept it, yet we, or at least those of our number who now hold the reins of power in Siam, have gladly accepted capitalism, even to the point where they have laid the plans for development along capitalist lines, and it is now a question as to whether or not they are any longer Buddhist, regardless of what they say.

What is worse is that the majority of religious leaders, whether sons of the Buddha or followers of Christ, have flocked into the capitalist camp.

We should note plainly at this point that it is not only the capitalist system that has been increasing the gross national product as its goal of development. The socialist countries of Eastern Europe use the same standard as capitalist societies in measuring the results of development. And why shouldn't they? Their eldest sister, the Soviet Union, took the lead.

In terms of human values, countries that take their refuge in materialism, no matter to what ideological camp they belong, scarcely differ in their end results. Eric Fromm has said, "The Russians think of themselves as the representatives of socialism, because they use Marxist ideological terminology, not realizing how closely their system resembles the fully developed capitalist system. We in the Western camp, on the other hand, believe we are the representatives of an individualism which encourages each person to take the

initiative, with a humanitarian ethical system; thinking that these are our ideals. But we fail to see that in truth many of our own social institutions closely resemble those of the communism which we detest."

Development which has quantity as its basic goal has many weaknesses as we have pointed out. It is not that economists are not aware of the weaknesses. As Keynes once attempted to correct the weaknesses of capitalism, so more recently the United Nations Social Development Research Institute has sought ways by which income might be more nearly equalized throughout society. It is an admirable effort and should be encouraged. But to date it has failed.

The institute mentioned above has listed about seventy-seven items which can be assumed to be important in development, including such things as long life, sufficient vitamins in the diet, the number of pupils enrolled in school, the number of people who use electricity, the numerical ratio of buildings to people, the opportunity of access to radios and television, the amount of agricultural produce in relation to the number of male farm workers, the use of currency in exchange for food, etc. It is held that the more improvement and expansion in these items, the greater the development. This means that the institute is attempting to turn the members of the United Nations away from their pre-occupation with increasing the national income as the goal of development, and to lead them to make a more just and equitable

distribution of the income.

This is a real step forward, yet it still does not go beyond the usual quantitative definition of development. Measurements are still made in terms of quantity. None of the seventy-seven items can be used to measure life qualitatively. And this method does not take into consideration the means used in increasing production, but simply assumes that the more production the better, as long as there is a just distribution.

So we can say that the error in development lies in making quantity its goal, in continually trying to measure results in terms of materialism and "modernity." This type of thinking has its roots in Western Europe at the time of the industrial revolution. But the question is not asked as to whether this way of life is really desirable or not. Rather the social order to the Westerner is simply accepted as the goal, as the model to imitate, and the only question asked is how many years will it be before a country like Siam will catch up with England or Japan or Russia or the United States?

I am glad to say that leading thinkers, including economists, now see more clearly that this type of development solves no problems. The United States, which once was the land of dreams of the free world, is full of social injustice and poverty within, and takes unfair advantage of countries outside its boundaries. It has food to throw away, and with only 6% of the world's population, it consumes almost 50% of

the world's irreplaceable natural resources. At the same time, the rich become drug addicts, crime increases, and the old Christian values are given up. This seems to be happening all over the country that once was held up as the prime example of this type of development.

It is evident that our world is caught up in a cycle. Especially in quantitative development, the further it goes the more problems appear, faster than they can be solved, and the technocrats are not to stop the spiraling because (1) they are afraid that if the quantity is not increased everything will come to a standstill. Or all the systems will go haywire leading to possible ruin. For instance, the population will increase and there will be insufficient food, leading to clashes. Actually in this regard there is enough food, if it were distributed equitably and used without waste. The problem is that those who have the surplus refuse to share it, because (2) they want to maintain the status of the rich. Their hope is that by increasing production most of the poor will receive of the increase, continually raising their standards. But our nature is such that once we ourselves have become more comfortably situated, even though we see some injustices appearing, we don't get much excited about them if they don't touch us too much. Besides, if we do something about them, we might get hurt.

(to be continued)

จากสมุดบันทึก

พจนา จันทรสันติ

วินัยเป็นอุปบายเพื่อที่จะใช้ขจัดความเคยชินเดิม และสร้างความเคยชินใหม่
ทว่า“สัจจะ”หาใช่ความเคยชินไม่.

๓

จิตมีมาเพื่อเป็นผู้คอยดูแลกำกับกาย เหมือนสารถีผู้ขับซีรธ ทว่าในบทบาทหน้าที่นั้นมันก็ได้ก้าว
ไกลไปเกินหน้าที่ของมัน อตตาคือก่อเกิดขึ้น ทว่าหาใช่ความจำเป็นไม่ อตตาคลายเป็นศูนย์รวม
ของทั้งหมด ได้กลายเป็นเจ้านายที่แท้จริง เป็นผู้บงการ และเป็นอุปสรรคอันสำคัญยิ่ง
บนหนทางสู่การย้อนทวนกลับไปค้นหาจิตง่ายๆ อันเป็นสิ่งเดิมแท้.

๓

จิตมิใช่จิต

กายมิใช่กาย

เป็นเพียงความจำเป็น

ของระบบชีวภาพในสนามพลัง

ของกาลเวลาและพื้นที่ว่าง

ความเข้าใจผิดของเรา

สร้างสรรพสิ่งในจักรวาลขึ้น

และอารยธรรมของเรา

ถือกำเนิดขึ้นจากมโนทัศน์อันมีดมัว

ของความเข้าใจอันคลาดเคลื่อน.

From a diary

Pochana Chandrasanti
Translated to English :
Wasu Koysiripong

Discipline is a method for eliminating old habits and creating new habits.

However, “truth” is not a habit.

...

The mind is in existence for directing the body, like a chauffeur. Yet, its role is much beyond its duty, so the ego is formed though not needed. The ego has become the center of everything. It has become the real master, the commander and an important obstacle on the way of returning to find the simple and original mind.

...

The mind is no mind.

The body is no body.

They are only necessary beings
Of the biological system in the energy field
Of time and space.

Our misunderstanding
Concocts everything in the universe
And our civilization
Is conceived from the opaque imagination
Of the distorted understanding.

พุทธรูปเพื่ออะไร

กองบรรณาธิการ

เพราะบทความเรื่อง “การบูชารูปเคารพในพุทธศาสนา” ฉบับที่แล้ว มีเพื่อนมาถกกันต่อเรื่องพุทธรูปในแง่ของธรรมะและความสำคัญในทางโลกหรือในทางวัฒนธรรมอยู่บ้างสองสามคน ซึ่งเรื่องที่ถกก็ยังไม่กว้างขวางลึกซึ้งเท่าไร กองบรรณาธิการพบประเด็นหนึ่งเกี่ยวกับเหตุผลการสร้างพุทธรูปในอินเดียน่าสนใจ จากหนังสือแนวสังเขปของโพรหมคตীরอบอ่าวบ้านดอน โดย พุทธทาสภิกขุ (สนพ. อรุณวิทยา, กรุงเทพฯ, 2529) ในบทย่อยที่ว่าด้วยพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ ซึ่งท่านพุทธทาสผู้เขียนในฐานะคนอำเภอไชยา ท้องถิ่นหนึ่งของอ่าวบ้านดอนผู้รักสังฆธรรมได้นำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหตุผลในการสร้างพุทธรูปในอดีตมา

วิเคราะห์ทั้งในทางธรรมและโยงไปในทางโลกในสมัยนั้น ซึ่งเราต้องไม่ลืมว่าพุทธศาสนาเกิดขึ้นในชมพูทวีปซึ่งศาสนาฮินดูพราหมณ์จำหลักปักฐานอย่างแน่นหนามาก่อนเป็นพันๆ ปี ฉะนั้น การปรับตัวเพื่อให้เกิดศรัทธาและการเผชิญหน้ากันของสองศาสนานี้ย่อมละเอียดอ่อนลึกซึ้ง เราจึงใคร่ขอนำบางส่วนมาแสดง ดังนี้

รูปปฏิมาเหล่านี้เป็นของพุทธศาสนาอย่างมหายาน ดินแดนรอบอ่าวบ้านดอนในสมัยศรีวิชัยนี้ถือพุทธศาสนาอย่างมหายาน ทั้งที่เคยถือหินยานมาก่อนแล้ว ฉะนั้น จะได้พิจารณาถึงเรื่องพุทธศาสนาอย่างมหายานนี้เสียสักเล็กน้อย

กำเนิดพุทธศาสนาอย่างมหายานนี้เกิดขึ้นแล้วตั้งแต่ในอินเดีย มิใช่เพิ่มมาเกิดที่ไชยา เหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นนั้นยืดยาวมาก แต่อาจสรุปได้สั้นๆก็คือว่า ทางพุทธศาสนาอย่างเก่าเห็นว่าคนโง่มีมากกว่าคนฉลาด ตั้ง 99 เปอร์เซ็นต์ ประมัตถธรรมที่ลึกซึ้งหรือพุทธศาสนาชนิดที่ช่วยตัวเองล้วน กระทั่งถึงตอนตัวตนออกเสียให้หมดนั้นเป็นไปไม่ได้ในหมู่คนโง่ จะอาศัยแต่คนฉลาดซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่คนนั้น ต่อไปข้างหน้าพุทธศาสนาคงไปไม่รอดแน่ จึงได้หาทางขยับขยาย เหตุนั้นเองจึงมีพุทธบริษัทพวกหนึ่งมีความกล้าหาญพอที่จะประดิษฐ์ลัทธิใหม่ที่จะหวังเหนี่ยวเอาปริมาณมากนั้นไว้ให้ได้ คือบัญญัติหลักพุทธศาสนาในรูปบุคลาธิษฐานขึ้นใหม่ ให้เข้ากันได้กับพื้นอุปนิสัยของประชาชนส่วนใหญ่ คือบัญญัติให้พระพุทธรูปองค์หนึ่งๆ มีโพธิสัตว์องค์หนึ่งเป็นของประจำพระองค์ มีหน้าที่รักษาพระศาสนาให้ยืดยาว มีอุทยานภาพของพระพุทธรูปทุกๆ อย่างอยู่ในพระโพธิสัตว์นั้น มีอำนาจเหนือสิ่งใดๆในโลก กระทั่งเหนือพระเจ้าที่สร้างโลกหรือควบคุมโลก แต่ก็ยังเป็น“ทาส”ของพระพุทธรูป รูปโพธิสัตว์ทุกรูปจึงมีรูปพระพุทธรูปอยู่ที่หน้ามงกุฎเหนือหน้าผากขึ้นไปเล็กน้อยองค์หนึ่งเป็นอย่างน้อย ถ้าเป็นรูปโพธิสัตว์ขนาดใหญ่ เขาทำให้มีพระพุทธรูปอยู่บนพระเศียรนั้นหลายๆองค์ บนบ่าข้าง ซูไว้ ในพระหัตถ์ของพระโพธิสัตว์(ดังในภาพที่ 28 ภาพกลาง)บ้าง รวมความว่ามีพระพุทธรูปเป็นเครื่องหมายในฐานะเป็นเจ้านายเสมอ คนที่จะไหว้รูปพระโพธิสัตว์ก็ไม่เกรงเกียจอะไร เพราะมีพระพุทธรูปร่วมเป็นประธานอยู่ในรูปพระโพธิสัตว์นั้นแล้วด้วย คนต้องการ

หนังสือฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 พ.ศ.2529

The second edition of the book published in 1986

บนบานอะไรตามประสาของผู้ที่อยากจะพึ่งคนอื่นก็บนบานเอาได้จากพระโพธิสัตว์นั้น ซึ่งมีฤทธิ์อำนาจมากกว่าพระอิศวรของฝ่ายพราหมณ์เสียอีก จะต้องไปง้อพระอิศวรของฝ่ายพราหมณ์ทำไมกัน ไหว้หรือบนบานพระโพธิสัตว์นี้เพียงองค์เดียวก็เป็นไหว้และบนบานพระและเจ้าถึงสององค์พร้อมกันไป คือพระพุทธรูป พระโพธิสัตว์ที่เก่งกว่าพระอิศวรสำหรับพระโพธิสัตว์ประจำพุทธศาสนาอย่างที่เรากำลังถือกันนี้เขาบัญญัตินามว่า“พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์

...ความมุ่งหมายของการทำรูปอวโลกิเตศวรนั้นเขามุ่งหมายจะให้เป็นการแสดงธรรม”ไปในตัวรูปนั่นเองด้วย ในเค้าหน้าของรูปปฏิมานั้นต้องมีธรรม 3 ประการเห็นอยู่ชัดคือ ความเมตตา ความสุข ความฉลาดกลมกลื่น

เป็นอันเดียวกันอยู่ ใคร
อ่านหน้าพระอวโลกิเต
ศวรออก คนนั้นเห็น
ธรรม คือเมตตา ปัญญา
และศานติเป็นอย่างน้อย
หมายความว่าของสาม
อย่างนั้นเกิดมีขึ้นในใจ
ผู้นั้นแล้วไม่มากก็น้อย
ใน ขณะที่ทางฝ่าย
พราหมณ์เขาทำสร้อย
สังวาลของพระอิศวรของ
เขาเป็นงูร้าย รูปพระ
อวโลกิเตศวรฝ่าย
พุทธศาสนากลับทำ

สร้อยสังวาลเป็นรูปเนื้อทรายชนิด
หนึ่ง(antelope) ซึ่งท่านจะสังเกตเห็นได้จาก
เส้นสังวาลในรูปอวโลกิเตศวรนั่นเอง ทั้งนี้ เขา
มุ่งหมายให้เป็นของแทนความอ่อนโยน มิใช่
สักว่าเป็นเครื่องประดับอย่างเดียว เหนื่อยหรือ
โกรธใครมา มองดูหน้าพระอวโลกิเตศวรทีเดียว
หาย ความเมตตา ความฉลาด และศานติเกิด
ขึ้นพอดิบสังวาลนั้นเสียได้ ผู้ที่เพ่งรูปอวโลกิเต
ศวรเป็นอารมณ์ก็ได้สมาธิที่จะนำไปทางสูง
ทั้งหมดนี้แลคือความมุ่งหมายของการทำรูป
อวโลกิเตศวรของพุทธศาสนิกายนี้ ซึ่งแก้ไข
ให้เหมาะสมแก่กาลเวลาที่จะต้องรับสักระหว่าง
ศาสนาด้วยกัน และนำไปใช้แก่ประชาชนส่วน
ใหญ่ที่ไม่มีภูมิจรรณอะไรสูงไปกว่าธรรมของ
ปุถุชน และมีหน้าซ้ำเคยชินแต่การพึ่งพาผู้อื่น
มาแต่กำเนิดเสียแล้ว ด้วยเหตุนี้แหละ พุทธ
ศาสนาอย่างใหม่นี้จึงเป็นที่นับถือของชาว
อินเดียส่วนหนึ่ง ซึ่งในหมู่นั้นมีชาวอินเดียที่เข้า
มายังรอบอ่าวบ้านดอนในสมัยศรีวิชัยนั้นรวม

ภาพจากหนังสือ หน้า 28
Images from the book, Page 28

อยู่ด้วย พระเจ้าแผ่นดินยอมแสวงหานายช่าง
ชั้นยอดเยี่ยมทำรูปอวโลกิเตศวรใหญ่ๆด้วย
สัมริด เพราะดีบุกมีมากในแหลมมลายู ขึ้นเป็น
ที่สักการบูชาประจำตามแท่นบูชาต่างๆ กระทั่ง
ราษฎรต่างก็มีองค์เล็กๆ ของตัวประจำ
หิ้งบูชาประจำบ้านของตน องค์เดียวได้ทั้ง
พระพุทธรูปและพระอิศวรในตัวเสร็จ ไขว้ก็ได้
บนขออะไรก็ได้ เหตุนี้จึงแพร่หลาย ถ้าคนๆใด
มีธรรมะสูงก็ไหว้อวโลกิเตศวรสูงขึ้นไปถึง
ธรรมะ คือเมตตาคุณ ปัญญาคุณ สันติคุณที่
แสดงอยู่ที่ใบหน้าของรูปปฏิมาฐานั้น จนกระทั่ง
เลื่อนขึ้นไปถึงธรรมะชั้นสูง คือไม่ทุกข์ร้อน
เหมือนรูปปฏิมาฐานั้นได้จริงๆ

ท่านผู้อ่านอาจทวนไปใคร่ครวญถึง
ประโยคที่พุทธทาสภิกขุเคยกล่าวว่า “ระวิงอย่า
ให้พุทธรูปบังพุทธธรรม” นั่นคือ การที่เราจะ
ทำสิ่งใด เช่น จะสร้างพุทธรูปหรือกราบ
สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ ต้องคำนึงถึงความ
หมายหรือคุณประโยชน์ของสิ่งนั้นเป็นหลัก

ใหญ่ อย่าทำไปโดยความนิยมหรือตามที่เขาทำกันมาโดยไม่เป็นไปตามหลักพุทธธรรม เพราะจะทำให้ไม่เห็นสาระสำคัญของสิ่งนั้นเพราะถูกบดบังเอาไว้ และจะไม่ได้รับคุณประโยชน์ที่ควรจะได้รับ ดังพุทธพจน์ที่ว่า“อามิสฺบุชานันยังไม่มีผลมาก การบูชาที่จะมีผลมากแท้คือปฏิบัติ

บูชา” (แปลว่าการบูชาด้วยการปฏิบัติ หรือปฏิบัติตามคำสอนของพุทธองค์) มิใช่ทำแต่การบูชาด้วยวัตถุเครื่องหอมไปตามที่เขาเคยทำมา

กองบรรณาธิการจะยินดีอย่างยิ่งถ้าผู้อ่านร่วมแสดงความคิดเห็นนะคะ

พุทธรูปองค์แรกในพระศาสนา

ในสมัยที่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จขึ้นไปประทับ ณ ดาวดึงส์พิภพเพื่อแสดงธรรมโปรดพระพุทธมารดา ในระหว่างนั้นพระเจ้าปเสนทิโกศลมิได้เห็นและฟังธรรมจากผู้มีพระภาคเจ้าเหมือนเช่นแต่ก่อนมา ทำให้บังเกิดความระลึกถึงสุดที่จะระงับ เฝ้าแต่รำพึงร่ำจวนอยู่มิสร่างซา ทั้งนี้ ก็ด้วยความเคารพและศรัทธา พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงสั่งเจ้าพนักงานหาท่อนไม้แก่นจันทน์หอมอย่างดีมาถวาย แล้วโปรดให้นายช่างแกะเป็นรูปพระพุทธเจ้าปางประทับนั่ง มีพระรูปโฉมโนมพรรณงามละม้ายคล้ายพระบรมศาสดาประดิษฐานไว้ในพระราชนิเวศน์ที่พระพุทธองค์เคยประทับ เพื่อทอดพระเนตรและสักการบูชาเหมือนแต่ก่อนมา พอให้คลายความอาวรณ์การระลึกถึงได้บ้าง

พระแก่นจันทน์ที่พระเจ้าปเสนทิโกศลโปรดให้สร้างขึ้น ถือได้ว่าเป็นพระพุทธรูปองค์แรกในพระพุทธศาสนา

LIGHT OF BUDDHA STATUE

What is a Buddha statue for?

Editorial Board

Translated to English :

Wasu Koysiripong

An image of a bronze Avalokitesvara in an authentic Indian style, found at Phrathat Chaiya Temple (Image from the book, Page 26)

.ภาพอวโลกิเตศวร สำริด แบบอินเดียแท้ พบที่วัดพระธาตุไชยา (ภาพจากหนังสือ หน้า 26)

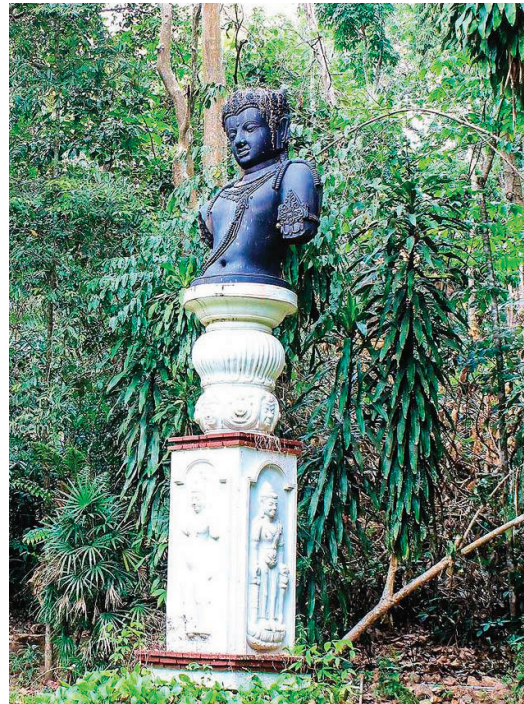
Owing to the article “Idolatry in Buddhism” in the previous issue, several readers have discussed about the importance of Buddha statues in the aspects of the Dharma and the earthly matter or the culture. While this discussion didn’t go much in depth, the editorial board found an interesting topic about the reason for building a Buddha statue in India from the book titled *Concise Archeological Study in the Bay of Baan Don* by Buddhadasa Bhikkhu (Arunwitthaya Press, Bangkok, 1986) in the chapter about

Avalokitesvara Bodhisattva. The author as a resident of Chaiya District, which is a locality in the Baan Don region, brought a story about the reason in building a Buddha statue in the past to analyze in the aspects of the Dharma and the Earth at that time. We shall not forget that Buddhism was originated in the Pink Continent (aka. India) where Hinduism had been deep rooted for thousands of years. In order to win the faith of the people and avoid confrontation with Hinduism, Buddhism had to adapt. We would like

to show an excerpt as follows.

These statues are from Mahayana Buddhism. The Baan Don region in the era of Srivijaya was dominated by Mahayana Buddhism, though it had been dominated by Hinayana beforehand. Therefore, we shall spend a bit time looking into Mahayana Buddhism.

Mahayana Buddhism was originated in India before it spread to Chaiya. The chronological events that led to its origin were very long. In short, the early Buddhists saw that the foolish outnumbered the smart by 99:1. It was impossible for these foolish people to understand the essence of the Dharma that one shall be 100% savior of himself/herself to the degree that the ego is totally uprooted. It is unrealistic for Buddhism to rely on only a handful of smart people to thrive. Therefore, attempts were made in order to find for followers, and there were some Buddhists who dared create another cult specifically designed for increasing the number of followers by promoting a cult of personality, a practice welcomed by most people of India back in those days. It is devised that there are many buddhas, and each buddha has a bodhisattva serving him, whose duty is

*An Avalokitesvara statue replica that Buddhadasa Bhikkhu ordered to be made at Suan Mokkhaphalaram Temple, Chaiya District, Suratthani
รูปปั้นอวโลกิเตศวรซึ่งพุทธทาสภิกขุให้จำลองไว้ที่วัดสวนโมก
ขพลาราม อำเภอไชยา สุราษฎร์ธานี*

to protect the religion. A bodhisattva has all the power of a buddha including all the power above any being, even the gods who created the World or control the World. Still, a bodhisattva is a “servant” of a buddha. This is symbolized by that every bodhisattva has at least one buddha image on the front of the crown a little above the forehead. For a big bodhisattva image, there are usually many buddha images on the crown, the shoulders and the palms of the bodhisattva (as in the middle

image of Figure 28). That means a buddha is always the master of a bodhisattva. Those who pray to a bodhisattva wouldn't mind anything because there is a buddha in that image as well. For those who still need to rely on external saviors, they can pray to a bodhisattva to help them as a bodhisattva is deemed more powerful than the Ishvara of Hinduism. They don't have to pray to the Ishvara at all, only a bodhisattva is more than enough, and praying to a bodhisattva is equal to praying to a buddha as well. The bodhisattva who serves our current buddha on Earth is called "Avalokitesvara Bodhisattva.

...The goal of carving Avalokitesvara is also to represent the "demonstration of the Dharma". The face of the Avalokitesvara has to show 3 qualities namely kindness, smartness and peace blended together. Whoever sees deep into the face of Avalokitesvara, that person will see these three qualities. That makes these three qualities occur in the mind of that person at least a little if not much. This is in contrast with the image of Ishvara who wears a snake as a wristlet. The wristlet of Avalokitesvara is an antelope, which is designed to be a representative of

gentleness, not only a decoration. When someone is tired or angry and see the face of Avalokitesvara, s/he will recover from that tiredness or anger straight away. The kindness, smartness and peace occur once those emotions disappear. Those who sight an image of Avalokitesvara will also get mental concentration that will bring his/her mind to a better state. All of these are the purposes of making images of Avalokitesvara of this sect of Buddhism, which was introduced in a proper time when there was a religious conflict, and it could be applied on most people who were not ready to learn anything deeper than low level Dharma, and used to relying on external beings since they had been born. Because of such, this new sect of Buddhism became popular among some Indians, part of who migrated to the Baan Don region in the Srivijaya era. The king sought after many good sculptors to make big Avalokitesvara of bronze to be enshrined on altars as there was a lot of tin in the Malaya peninsula. People all had these little Avalokitesvara statues at home to be something like a combination between the Buddha and the Ishvara that they could pray for anything they wished. The religion spread very well as a

result. Those who had entered a high level of the Dharma also achieved the qualities of the statue, namely kindness, smartness and peace as shown on the face of the statue until they reached the state of Nirvana.

If you think back about the sentence of Buddhadasa Bhikkhu “Don’t let a Buddha image hide the Buddha Dharma”, you will bear in mind that no matter what we do such as building a Buddha statue or praying to any divinity, we always have to realize the meaning or the benefits of that

thing as the main concern. Do not only follow what others do that are not according to the Buddha Dharma as the main idea of that thing will be hidden and one will not receive any benefit that s/he should receive, as per the Buddha’s saying “Worship with materials does not result in anything much, the most effective way of worship is to practice.”

The editorial board is more than happy to hear any opinion from the readers.

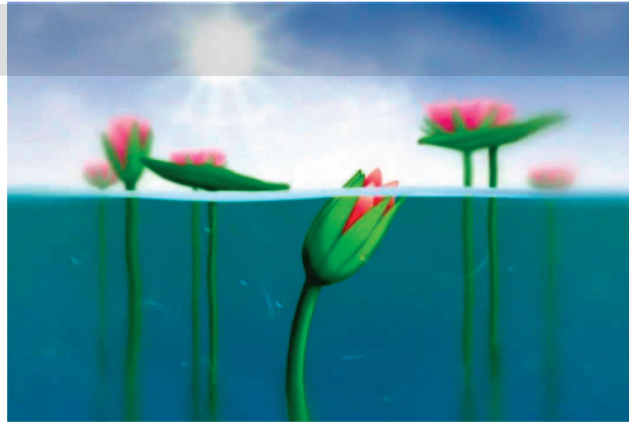
The First Buddha Statue of Buddhism

Translated to English : Wasu Koysiripong

During the time when the Buddha went to heaven to teach the Dharma to his mother, King Pasenthikosol didn't see or hear any Dharma teaching from the Buddha as usual and began missing the Buddha so much that he was continually talking to himself about the Buddha. With respect and faith, the king ordered his subjects to get good sandalwood for him and let sculptors make a Buddha statue in the sitting pose with so beautiful an appearance like the real person. The king then placed the statue at the palace where he resided so that he would be able to see and worship it like before. This would quench his feeling of missing the Buddha a little.

This sandalwood Buddha statue that King Pasenthikosol ordered to be made can be said to be the first Buddha statue of Buddhism.

Source: phuttha.com

ว่าด้วยการบริหารความสุข

คนโง่ พอพบความสุขน้อยนิดก็เฟลิดเฟลิน

ชีวิตจึงมีสิทธิ์ได้เสพสุขเพียงแค่นั้น

คนฉลาด พอพบสุขเพียงใด

ก็ใช้สุขนั้นสร้างสุขที่ยิ่งใหญ่กว่า

ชีวิตจึงได้สิทธิ์ลิ้มรสสุขที่อัมมอยิ่งขึ้น

คนเจ้าปัญญา พอพบสุขเพียงใด

ก็ชำระสุขนั้นให้ประณีตล้ำลึกโดยลำดับ

จนถึงที่สุดแห่งความสุข

จึงเป็นอิสระเหนือความสุข

สามารถเสพสุขได้ทุกเมื่อที่ต้องการและวางได้เสมอ

THREE LOTUSES

Happiness

The foolish find little happiness,

And that is what they deserve.

The clever, when they encounter happiness,

Search deeper and, therefore, achieve greater happiness.

The wise, when they reach happiness,

Fill their hearts.

Then, purifying their happiness,

They transcend that happiness.

ใบสนับสนุนทุนการจัดพิมพ์วารสารแสงพระธรรม

ชื่อ-สกุล.....

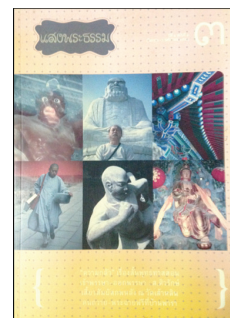
ชื่อกิจการ/หน่วยงาน/องค์กร.....

ที่อยู่.....

โทร..... โทรสาร.....

อีเมล..... อื่นๆ.....

- บริจาคแก้มูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคล ศรัทธา ๔๕ เพื่อสนับสนุนการจัดทำวารสารแสงพระธรรม เป็นเงิน.....บาท (.....)
- บริจาค ๑๐๐ บาทขึ้นไป ได้รับวารสารแสงพระธรรม จำนวน ๑ เล่ม
- บริจาค ๑๐๐ บาทขึ้นไป ได้รับวารสารแสงพระธรรม จำนวน ๒ เล่ม
โดยประสงค์ให้มูลนิธิจัดส่งไปยังผู้รับ.....
- บริจาค ๑,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงพระธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ลงข้อความ ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง.....(ในเนื้อที่ ๑/๔ หน้า)
- บริจาค ๒,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงพระธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ลงข้อความ ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง.....(ในเนื้อที่ ๑/๒ หน้า)
- บริจาค ๕,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงพระธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ลงข้อความ ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง.....(ในเนื้อที่ ๑ หน้า)
- บริจาค ๗,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงพระธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ลงข้อความ ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง.....(พิมพ์ ๔ สี่ปกด้านใน)
- บริจาค ๙,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงพระธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ลงข้อความ ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง.....(พิมพ์ ๔ สี่ปกหลัง)

(ภาพปกวารสารพระธรรม เมื่อ พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๑)

แสงสุดท้าย

กองบรรณาธิการ

ช่างข่มขื่นใจพุทธศาสนิกชนไทยยิ่งนัก ที่ทราบข่าวประเสริฐการสถาปนา พระพรหมคุณาภรณ์(ประยุทธ์ ปยุตโต) พุทธบุตรนักปราชญ์แห่งวัดญาณเวศกวัน นครปฐมขึ้นเป็นสมเด็จพระราชาคณะที่สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ สมเด็จพระราชาคณะรูปสุดท้ายในรัชกาลที่ 9 ผู้ทรงคุณพร้อมทั้งทางธรรมและการอธิบายโลกอย่างเท่าทัน มีผลงานหนังสือเพื่อการศึกษามากที่สุดรูปหนึ่ง เผยแผ่พระธรรมในหลากหลายทาง โดยสั่งสอนให้เข้าใจได้อย่างลึกซึ้งและครอบคลุมตลอดมา ทั้งยังมีผู้เสนอให้พิจารณาเลื่อนสมณศักดิ์ท่านมาหลายปีแล้ว

“เป็นสามเณรเปรียญเอกอรุปรแรกทีพระราชนานพระบรมราชานุเคราะห์โปรดให้อุปสมบทในวัดพระศรีรัตนศาสดาราม และดำรงพรหมจรรย์อยู่ตราบจนปัจจุบัน โดยที่พระคุณท่านมั่นคงในพระธรรมวินัย ทั้งยังเปรี๊องปราดสามารถในทางวิชาความรู้ อย่างเป็นที่ประจักษ์แก่นานาประเทศ”(เหตุผลส่วนหนึ่งในคำเรียกร่องของนักวิชาการอาวุโสเมื่อปี 2556 : posttoday.com)

อนึ่ง วารสาร*แสงพระธรรม* ขอร่วมแสดงมุทิตาจิตในฐานะที่คณะผู้จัดทำได้นำเสนอบทความ(ขนาดยาว)ที่ทรงคุณค่าของท่านอย่างต่อเนื่องมาแต่วารสารยุคแรกเมื่อปี 2550 (“พระไตรปิฎก สิ่งที่ชาวพุทธต้องรู้”) มาจนยุคที่สองในปัจจุบันนี้ (“เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ”)

Last Light

Editorial Board

Translated to English : Wasu Koysiripong

It is such a moment of happiness for Thai Buddhists to hear about the promotion of Phra Brahmaganabhorn (Prayudh Payutto), an intellectual Buddhist monk of Nyanavesakavan Temple of Nakhonpathom, to be a member of Somdet Phraracha Khana Committee, the highest committee of Thailand’s Buddhist monk organization, in the position titled “Somdet Phraphutthakhosachan. He is the last monk who joined the committee during the reign of King Rama 9. Phra Brahmaganabhorn is renowned for many of his academic publications, of which the content is both wide and deep.

“[Phra Prayudh Payutto] is the first highest pariendhamma novice who got a royal permission to ordain in Phrasriratanasasadaram Temple and still keeps his celibacy up to today. He is so consistent in keeping the disciplines and very knowledgeable in the Dharma. His knowledge is well-known on the international stage.” (One of the reasons for the promotion given by a Thai famous scholar in 2013: posttoday.com)

Light of Dharma magazine would like to congratulate Phra Brahmaganabhorn on this achievement as he has always been helping us since the beginning. In 2007, he contributed a long and valuable article to our magazine in that edition. The article was titled “Tripitaka: what Buddhists have to know”. To our magazine in the current edition, he also contributed an article titled “Buddhist Economics”.